

Jurisprudentie-bulletin RSJ 2015/6

zie ook www.rsj.nl

Inhoudsopgave jurisprudentiebulletin 2015 -6

<p>Zaaknummer: 15/1227/GA (eindbeslissing)</p> <p>Datum uitspraak: 27 augustus 2015</p>	<p>Bevestigen mechanische middelen; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Directeur kwam tijdens tenuitvoerlegging van opgelegde disciplinaire straf niet de bevoegdheid toe om op grond van artikel 33 mechanische middelen toe te passen. De beslissingen missen wettelijke grondslag. Beroep gegrond, tegemoetkoming €20.</p>	<p>blz. 11</p>
<p>Zaaknummer: 15/0826/GA</p> <p>Datum uitspraak: 24 augustus 2015</p>	<p>Dagprogramma; DBT; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Klacht ziet op een algemene regel (aantal uren dagprogramma in het basisprogramma). Tegen een algemene regel staat in beginsel geen beklag open, tenzij die regel in strijd is met hogere wet- of regelgeving. Hiervan is, gelet op art. 3, lid 3, Pm, geen sprake. Beroep ongegrond.</p>	<p>blz. 12</p>
<p>Zaaknummer: 15/1337/GA</p> <p>Datum uitspraak: 28 juli 2015</p>	<p>Zorgplicht wijze van betrachten; DBT; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Vertraging bij het aanvragen van een identiteitskaart kan niet aan directeur worden verweten. Beroep directeur gegrond. Klager is zonder kleurtoekenning binnengekomen in de locatie. Het is begrijpelijk dat de directeur in een dergelijk geval enige tijd nodig heeft om te beoordelen welke kleur aan klager moet worden toegekend. In dit geval is vier weken daarvoor niet onredelijk. Beroep directeur gegrond.</p>	<p>blz. 13</p>
<p>Zaaknummer: 15/0932/GA</p> <p>Datum uitspraak: 28 juli 2015</p>	<p>Ontvankelijkheid formeel; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>De beslissing van de beklagcommissie om de klachten als ingetrokken te beschouwen wordt gelijk gesteld met een beslissing als bedoeld in art. 69 Pbw. Klager is daarom ontvankelijk in zijn beroep. De beslissing om de klachten als ingetrokken te beschouwen is genomen in strijd met de goede procesorde. Het beroep is daarom gegrond, de uitspraak van de beklagcommissie wordt vernietigd en terugwijzing naar beklagcommissie om alsnog op de klachten te beslissen.</p>	<p>blz. 15</p>

<p>Zaaknummer: 15/1291/GA</p> <p>Datum uitspraak: 24 juli 2015</p>	<p>Disciplinaire straffen aanleiding; Urineonderzoek; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Uit een rekeningoverzicht wordt aannemelijk dat klager bij het aanvragen van het bevestigingsonderzoek voldoende saldo op zijn rekening had staan. Als de hoogte van het saldo in het geding is dient de directeur in ieder geval de 24-uurs termijn van artikel 7 van Regeling in acht te nemen. Nu dat niet is gedaan is het beklag gegrond. Nu er fouten zijn gemaakt bij de procedure van de urinecontrole, had geen disciplinaire straf opgelegd mogen worden. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>blz. 16</p>
<p>Zaaknummer: 15/1396/GA</p> <p>Datum uitspraak: 23 juli 2015</p>	<p>Dwangmedicatie</p>	<p>Tweede psychiater is niet bij klagers behandeling betrokken nu hij klager niet eerder gezien of behandeld heeft. Aanbeveling tweede psychiater van buiten PPC te zoeken of, indien onmogelijk, in rapportage te omschrijven hoe onafhankelijkheid gewaarborgd is. Beroep ongegrond.</p>	<p>blz. 17</p>
<p>Zaaknummer: 15/1407/GA</p> <p>Datum uitspraak: 20 juli 2015</p>	<p>Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Niet voldaan aan vereisten van wet wat betreft de aannemelijkheid dat het gevaar niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen en het vereiste causaal verband tussen gevaar en stoornis van de geestvermogens. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.</p>	<p>blz. 19</p>
<p>Zaaknummer: 15/0788/GA</p> <p>Datum uitspraak: 20 juli 2015</p>	<p>Verlof algemeen</p>	<p>Door inrichting gewaarmerkte kopie van identiteitsbewijs of verlofpas niet aangewezen als documenten waarmee identiteit van personen kan worden vastgesteld. Beroep klager gegrond, beklag gegrond, geen tegemoetkoming.</p>	<p>blz. 21</p>

<p>Zaaknummer: 15/0532/GA</p> <p>Datum uitspraak: 20 juli 2015</p>	<p>Schade; Tegemoetkoming financieel; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Beslissing directeur om voorstel tot schadevergoeding af te wijzen betreft in dit geval geen nieuwe beslissing waartegen beklag kan worden ingediend maar civiel geschil. Eerder beroep is gegrond verklaard en klager is een tegemoetkoming toegekend. Beroep ongegrond, bevestigt uitspraak beklagrecht, aanvulling gronden.</p>	<p>blz. 22</p>
<p>Zaaknummer: 15/0109/GA</p> <p>Datum uitspraak: 17 juli 2015</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel; Plaatsing/ overplaatsing extern ongelijk regime, gelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay</p>	<p>Op klagers verzoek tot overplaatsing naar kliniek Radix is directeur bevoegd te beslissen en niet de selectiefunctionaris. Tijdsverloop van iets meer dan 6 maanden in dit geval niet een zodanig verzuim dat de directeur in strijd met wet dan wel onredelijk of onbillijk heeft gehandeld. Klager alsnog ontvankelijk in beklag, maar beklag ongegrond.</p>	<p>blz. 22</p>
<p>Zaaknummer: 15/1573/GB</p> <p>Datum uitspraak: 25 augustus 2015</p>	<p>Plaatsing/ overplaatsing extern gelijk regime gelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay</p>	<p>Overplaatsing levenslanggestrafte van Norgerhaven naar Zuyder Bos. Voorzieningenrechter heeft overwogen dat Staat eisers adequaat alternatief dient te bieden. Directeur belast met wijze van onderbrenging binnen inrichting. Beroepscommissie gaat dan ook voorbij aan stelling dat afdeling in Zuyder Bos niet hetzelfde karakter heeft als afdeling K in Norgerhaven en neemt in aanmerking dat directeur van Zuyder Bos heeft verklaard zich ervoor in te spannen om soortgelijke afdeling als afdeling K te ontwikkelen. Beroep ongegrond.</p>	<p>blz. 24</p>

<p>Zaaknummer: 15/1252/GB</p> <p>Datum uitspraak: 25 augustus 2015</p>	Plaatsing/ overplaatsing extern gelijk regime gelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay	Overplaatsing langgestrafte van Norgerhaven naar Zuyder Bos. Voorzieningenrechter heeft overwogen dat Staat eisers adequaat alternatief dient te bieden. Directeur belast met wijze van onderbrenging binnen inrichting. Beroepscommissie gaat dan ook voorbij aan stelling dat afdeling in Zuyder Bos niet hetzelfde karakter heeft als afdeling K in Norgerhaven. Beroep ongegrond.	blz. 26
<p>Zaaknummer: 15/2266/GB</p> <p>Datum uitspraak: 21 juli 2015</p>	Plaatsing/ overplaatsing eerste plaatsing gevangenis	Zelfmelder. Bij vonnis opgelegde gevangenisstraf kan niet worden tenuitvoergelegd, omdat tegen vonnis beroep is ingesteld en het gerechtshof nog geen oordeel heeft gegeven over (ontvankelijkheid van) het beroep van klaagster. Beroep gegrond, vernietigt beslissing selectiefunctionaris.	blz. 28
<p>Zaaknummer: 15/1379/GB</p> <p>Datum uitspraak: 21 juli 2015</p>	Plaatsing/ overplaatsing extern ongelijk regime ongelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay	Geen sprake van beperkt vlucht- en maatschappelijk risico. Reclassering kan geen delict gerelateerde factoren vaststellen, maar acht wel risicofactoren aanwezig. Negatieve adviezen van politie en OM. Voorzichtigheid geboden met detentiefasering. Beroep afwijzing b.b.i. ongegrond.	blz. 29
<p>Zaaknummer: 15/2265/SGB</p> <p>Datum uitspraak: 17 juli 2015</p>	Plaatsing/ overplaatsing eerste plaatsing gevangenis	Naar voorlopig oordeel voorzitter kan bij vonnis opgelegde gevangenisstraf niet worden tenuitvoergelegd, omdat tegen vonnis beroep is ingesteld en het gerechtshof nog geen oordeel heeft gegeven over (ontvankelijkheid van) verzoeksters beroep, Toewijzing verzoek. Schorst beslissing selectiefunctionaris.	blz. 30
<p>Zaaknummer: 15/1645/GM</p> <p>Datum uitspraak: 11 augustus 2015</p>	Medische verzorging behandeling; Tegemoetkoming financieel	Medische dienst heeft onvoldoende voortvarend gehandeld bij klachten van klager. Niet uit te sluiten dat functieverlies aan klagers arm beperkter was gebleven indien voortvarender was opgetreden. Gegrond en tegemoetkoming € 100,=.	blz. 31

<p>Zaaknummer: 15/2552/GV eindbeslissing</p> <p>Datum uitspraak: 14 augustus 2015</p>	<p>Verlof strafonderbreking</p>	<p>Volgens de medisch adviseur is klager thans detentiegeschikt. Met de door klagers behandelend internist gestelde voorwaarden voor de zorg tijdens de detentie is de Staatssecretaris akkoord gegaan. Geen noodzaak voor strafonderbreking. De medische verzorging van klager kan op de voet van artikel 42 Pbw in een penitentiaire inrichting plaatsvinden. Zo nodig kan de behandeling op basis van lid 4 van dit artikel in een ziekenhuis plaatsvinden. Beroep ongegrond.</p>	<p>blz. 32</p>
<p>Zaaknummer: 15/407/TA (herstel uitspraak)</p> <p>Datum uitspraak: 24 augustus 2015</p>	<p>Urineonderzoek; Ontvankelijkheid materieel; Bewegingsvrijheid afzondering en separatie</p>	<p>Personeel behoefde klager niet te dwingen te blijven totdat urineonderzoek volledig was afgerond. Regeling eisen persoonlijke verblijfsruimte justitiële tbs-inrichtingen geldt in principe voor herstelkamers. Vermeende schendingen van recht op ventilatiemogelijkheid in herstelkamer en recht op oplevering van schone herstelkamer zijn vatbaar voor beklag, in zoverre alsnog ontvankelijk.</p>	<p>blz. 33</p>
<p>Zaaknummer: 15/0872/TA</p> <p>Datum uitspraak: 27 juli 2015</p>	<p>Voorwerpen op cel; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Wijziging spelcomputerbeleid waardoor nieuwe apparaten alleen nog via firma Strijbosch aangeschaft mogen worden is geen beslissing waartegen beklag openstaat. Geen sprake van strijd met hogere wet- of regelgeving. Weigering invoer eigen spelcomputer o.g.v. dit gewijzigde beleid is geen beslissing waartegen beklag openstaat. Beroep ongegrond.</p>	<p>blz. 37</p>

<p>Zaaknummer: 15/0730/TA</p> <p>Datum uitspraak: 20 juli 2015</p>	<p>Bezoek</p>	<p>Alvorens bezoek van klagers vriendin, oud stagiaire, toe te staan had gedegen onderzoek gedaan moeten worden naar impact van dat bezoek. Weigering van (aanvankelijk toegestaan) bezoek i.v.m. onrust bij verpleegden en personeel onredelijk nu argumenten daarvoor al onderkend hadden moeten worden t.t.v. aanvankelijke besluit tot toestaan van bezoek. Beroep hoofd inrichting ongegrond.</p>	<p>blz. 39</p>
<p>Zaaknummer: 15/0570/TA</p> <p>Datum uitspraak: 20 juli 2015</p>	<p>Arbeid en werkzaamheden; Ontvankelijkheid materieel</p>	<p>Op arbeidsplaatsen dient voldoende niet-verontreinigende lucht aanwezig te zijn. Uit verklaring Arbo-adviseur volgt dat in werkruimte voldoende ventilatie is in relatie tot gebruik van die ruimte. Niet aannemelijk dat Arbeidsomstandighedenbesluit niet is nageleefd. Klager alsnog ontvankelijk in beklag, maar beklag ongegrond.</p>	<p>blz. 39</p>
<p>Zaaknummer: 15/0610/TA</p> <p>Datum uitspraak: 13 juli 2015</p>	<p>Bewegingsvrijheid afzondering en separatie; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Individuele programma waarbinnen klager geen 4 uren per dag met medeverpleegden kon doorbrengen is afzondering. Gezien voorgeschiedenis en gedrag van klager 1e verlengingen niet onredelijk, maar geen noodzaak verdere verlenging na verbetering in gedrag. Beroep deels on- en gegrond, tegemoetkoming € 420,= mede vanwege lang moeten wachten op uitspraak van de beklagrechter.</p>	<p>blz. 40</p>
<p>Zaaknummer: 15/1333/TA</p> <p>Datum uitspraak: 10 juli 2015</p>	<p>Dwangmedicatie</p>	<p>Beslissing a-dwangbehandeling 6 maanden na stoppen eerdere behandeling. Eerdere advisering door tweede psychiater betekent niet dat deze bij behandeling betrokken is. In periode zonder medicatie sprake van psychotisch afglijden. Aannemelijk dat gevaar voortkomende uit stoornis, zonder behandeling, niet binnen redelijke termijn kan worden weggenomen. Beroep ongegrond.</p>	<p>blz. 43</p>

<p>Zaaknummer: 15/0218/TA</p> <p>Datum uitspraak: 9 juli 2015</p>	<p>Telefoon; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Hoewel niet vaststaat dat met klagers telefoongesprek is meegeluisterd, is door enkel opnemen van telefoon in kantoor - waardoor mogelijkheid werd gecreëerd mee te luisteren - inbreuk gemaakt op klagers recht om vrij te telefoneren en recht op privacy. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 5,=.</p>	<p>blz. 46</p>
<p>Zaaknummer: 15/0647/TB</p> <p>Datum uitspraak: 13 augustus 2015</p>	<p>Ontvankelijkheid materieel; Plaatsing/ overplaatsing intern; Plaatsing/ overplaatsing longstay</p>	<p>Besluit Staatssecretaris om met instemming van Pompestichting niet in te gaan op klagers verzoek tot overplaatsing van de ene naar de andere longstayvoorziening van Pompestichting, is afwijzing van verzoek door Pompestichting. Betreft interne overplaatsing waartegen geen beklag of beroep openstaat. Klager niet-ontvankelijk in beroep. Het is aan de wetgever te voorzien in mogelijkheid van beroep tegen beslissing over interne overplaatsing van longstayers binnen Pompestichting.</p>	<p>blz. 47</p>
<p>Zaaknummer: 15/0800/TR</p> <p>Datum uitspraak: 12 augustus 2015</p>	<p>Plaatsing/ overplaatsing extern ongelijk regime ongelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay</p>	<p>Afwijzing verzoek van levenslang gestrafte tot overplaatsing naar tbs-kliniek is niet onredelijk, gelet op klagers psychische gesteldheid en het feit dat klagers verzoek in de kern is gebaseerd op zijn wens te resocialiseren. Beroep ongegrond.</p>	<p>blz. 48</p>
<p>Zaaknummer: 15/0660/TR</p> <p>Datum uitspraak: 13 juli 2015</p>	<p>Ministeriele machtiging; Verlof proefverlof</p>	<p>Intrekking verlofmachtiging op grond dat klager gevaar voor openbare orde vormt. Bezwaar of beroep tegen intrekking verblijfsvergunning heeft geen opschortende werking. Verzoek voorlopige voorziening kan niet leiden tot herleving verblijfsvergunning i.a.v. uitspraak rechtbank. Beroep ongegrond.</p>	<p>blz. 51</p>

<p>Zaaknummer: 15/1289/JA</p> <p>Datum uitspraak: 3 augustus 2015</p>	<p>Ordemaatregel procedureel; Disciplinaire straffen procedureel; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Niet onaannemelijk dat als gevolg van automatiseringssysteem niet uit geprint formulier blijkt of disciplinaire straf of ordemaatregel is opgelegd. Directeur dient er voor te zorgen dat jeugdige bij uitreiking van een formulier over correcte en duidelijke informatie beschikt. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 5,=.</p>	<p>blz. 53</p>
<p>Zaaknummer: 15/1117/JA</p> <p>Datum uitspraak: 3 augustus 2015</p>	<p>Geld of rekening- courant</p>	<p>Juiste belangenafweging bij weigering overboeken bedrag aan persoon. Relatie tussen klager en betreffende persoon is onduidelijk en groepsgeenoot die wel relatie met die persoon had was betrokken bij opmerkelijke geldstromen. Beroep hoofd inrichting gegrond, beklag alsnog ongegrond.</p>	<p>blz. 54</p>
<p>Zaaknummer: 15/0982/JA</p> <p>Datum uitspraak: 3 augustus 2015</p>	<p>Urineonderzoek</p>	<p>Geen sprake van exact gemeten hoeveelheid cannabis bij waarde van meer dan 200 bij twee urinecontroles waardoor de cannabis/kreatinine ratio niet kan worden vastgesteld en vergeleken. Bijgebruik niet vast te stellen. Ordemaatregel of disciplinaire straf had niet opgelegd mogen worden. Beroep hoofd inrichting ongegrond.</p>	<p>blz. 55</p>
<p>Zaaknummer: 15/1522/JV</p> <p>Datum uitspraak: 13 augustus 2015</p>	<p>Verlof proefverlof</p>	<p>Niet in wet geregeld, maar wel wenselijk dat directeur intrekking van verlofmachtiging door staatssecretaris en mogelijkheid van beroep schriftelijk aan jeugdige meedeelt. Tijdstip mondelinge mededeling is onduidelijk, klager daarom ontvankelijk in beroep. Intrekking verlofmachtiging o.g.v. vermoeden van radicalisering niet onredelijk. Beroep ongegrond.</p>	<p>blz. 56</p>

Zaaknummer:

15/1227/GA (eindbeslissing)

Datum uitspraak:

27 augustus 2015

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der Kalmthout, prof.dr. A.M. van Bunt, prof.dr. H.G. van de Eijk, M. van (secr.)

Trefwoorden:

Bevestigen mechanische middelen;
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 33

Samenvatting:

Directeur kwam tijdens tenuitvoerlegging van opgelegde disciplinaire straf niet de bevoegdheid toe om op grond van artikel 33 mechanische middelen toe te passen. De beslissingen missen wettelijke grondslag. Beroep gegrond, tegemoetkoming €20.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie stelt aan de hand van het dossier en het verhandelde ter zitting de volgende feiten en omstandigheden vast.

Klager is op 4 november 2014 aangekomen in de p.i. Nieuwegein. Vanwege zijn gedrag is hem op 5 november 2014 voor een periode van vijf dagen een ordemaatregel opgelegd, inhoudende dat hij door middel van cameratoezicht geobserveerd wordt. In deze beslissing staat niet dat klager in afzondering geplaatst wordt. Op 6

november 2014 heeft de directeur van de betreffende inrichting beslist dat klager de maatregel van bevestiging van mechanische middelen voor de duur van een dag opgelegd kreeg, ingaande op 6 november 2014 om 9:30 uur. Diezelfde dag heeft diezelfde directeur klager een disciplinaire straf opgelegd van veertien dagen opsluiting in een strafcel, ingaande op 6 november 2014 om 10:00 uur. Die disciplinaire straf is door de directeur ten uitvoer gelegd in de afzonderingsruimte van de BPG-afdeling van de p.i. Vught. Klager is op 7 november 2014 gearriveerd in de p.i. Vught. Bij beslissing van 10 november 2014 heeft de directeur aldaar beslist tot bevestiging van mechanische middelen voor de duur van 24 uren, ingaande 9 november 2014 om 21:30 uur. Bij beslissing van 11 november 2014 heeft de directeur wederom beslist tot bevestiging van mechanische middelen voor de duur van 24 uur, ingaande op 11 november 2014 om 11:00 uur. Tegen deze laatste twee beslissingen richt het beklag zich.

Beslissingen tot het toepassen van mechanische middelen vinden hun grondslag in artikel 33, eerste lid, van de Pbw. Op grond van dat artikel kan de directeur bepalen dat een gedetineerde tijdens de afzondering door bevestiging van mechanische middelen aan zijn lichaam voor een periode van ten hoogste vierentwintig uren in zijn bewegingsvrijheid wordt beperkt, indien die beperking noodzakelijk is ter afwending van een van de gedetineerde uitgaand ernstig gevaar voor diens gezondheid of de veiligheid van anderen dan de gedetineerde. In de Memorie van Toelichting bij de

Pbw (Kamerstukken II, 1994/1995, nr. 3, p. 54) staat ten aanzien van het toepassen van mechanische middelen het volgende: "Het voorgestelde dwangmiddel is gekoppeld aan de afzondering teneinde zeker te stellen dat het dwangmiddel alleen kan worden toegepast ten aanzien van gedetineerden die in afzondering zijn geplaatst. Hiermee onderscheidt dit dwangmiddel zich ook ten opzichte van de in artikel 35 gegeven bevoegdheid tot het gebruiken van geweld en vrijheidsbeperkende middelen."

In diezelfde Memorie van Toelichting staat (Kamerstukken II, 1994/1995, nr. 3, p. 46): "Afzondering is te onderscheiden van oplegging van een disciplinaire straf van opsluiting in een (straf)cel. Zij is een ordemaatregel die duurt voor zolang zij noodzakelijk is en dient te worden beëindigd zodra dit mogelijk en verantwoord is. Een disciplinaire straf is in tijd tevoren bepaald."

Uit diens brief van 28 december 2014 begrijpt de beroepscommissie dat de directeur van de p.i. Vught in de veronderstelling was dat de directeur van de p.i. Nieuwegein had beslist klager een afzonderingsmaatregel op te leggen als bedoeld in artikel 24 van de Pbw. Een dergelijke beslissing heeft de beroepscommissie evenwel niet in het dossier mogen aantreffen. De hiervoor genoemde beslissing van 5 november 2014 is immers beperkt tot de maatregel van cameratoezicht. Het dient er daarom voor te worden gehouden dat een beslissing tot afzondering van klager niet bestaat. Het vorenstaande leidt tot de conclusie, dat de directeur tijdens de tenuitvoerlegging van de aan klager opgelegde disciplinaire straf,

niet de bevoegdheid toekwam om op grond van artikel 33 van de Pbw te beslissen dat klager door bevestiging van mechanische middelen in zijn bewegingsvrijheid werd beperkt. De beslissingen van 9 en 11 november 2014 tot het toepassen van mechanische middelen missen derhalve een wettelijke grondslag.

Het beroep zal reeds daarom gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagrechtter zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. Nu de rechtsgevolgen van de bestreden beslissingen niet meer ongedaan zijn te maken, komt klager een tegemoetkoming toe. De beroepscommissie zal deze tegemoetkoming vaststellen op € 20,=.

Zaaknummer:

15/0826/GA

Datum uitspraak:

24 augustus 2015

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der Bas, mr. C.M. van der Ruten, mr. M.A.G. Eijk, M. van (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij dep.i. Amsterdam Over-Amstel

Trefwoorden:

Dagprogramma; DBT; Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Pbw art. 60; Pm art. 3 lid 3

Samenvatting:

Klacht ziet op een algemene regel (aantal uren dagprogramma in het basisprogramma). Tegen een algemene regel staat in beginsel geen beklag open, tenzij die regel in strijd is met hogere wet- of regelgeving. Hiervan is, gelet op art. 3, lid 3, Pm, geen sprake. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van het beklag als vermeld onder a. overweegt de beroepscommissie als volgt. Klagers beklag heeft betrekking op het dagprogramma dat hem in het basisprogramma is aangeboden. Deze klacht ziet naar het oordeel van de beroepscommissie op een algemene voor alle in het basisprogramma verblijvende gedetineerden geldende regel. Tegen een algemene regel staat in beginsel geen beklag open, tenzij die regel in strijd is met hogere wet- of regelgeving. Derhalve dient de beroepscommissie na te gaan of sprake is van strijd met wet- of regelgeving van hogere orde. Uit de beklagformulieren blijkt dat klager ten tijde van het indienen van zijn klachten verbleef in de locaties Het Schouw en De Schans. Deze locaties zijn bij bestemmingsaanwijzing van 6 januari 2015 aangewezen als een inrichting met een regime van beperkte gemeenschap. Ingevolge artikel 3, derde lid, van de Penitentiaire maatregel (Pm) wordt aan gedetineerden die verblijven in een regime van beperkte gemeenschap tussen de 18 uren en 63 uren per week aan activiteiten en bezoek geboden. De beroepscommissie wijst erop dat in de Pm voor wat betreft het regime van beperkte gemeenschap enkel eisen zijn gesteld ten aanzien van

de duur van het activiteitenprogramma en – anders dan voor wat betreft het regime van algehele gemeenschap – niet ten aanzien van de duur van het dagprogramma. In een regime van beperkte gemeenschap valt het activiteitenprogramma veelal samen met het dagprogramma.

Klager klaagt erover dat het dagprogramma slechts 39 uren en 15 minuten (in paviljoen 3A en 4A) respectievelijk 37 uren (in paviljoen 2) bedraagt. De beroepscommissie is met de beklagcommissie van oordeel dat het activiteitenprogramma in het basisprogramma daarmee ruimschoots aan de in artikel 3, derde lid, van de Pm neergelegde norm voldoet. Het aan klager aangeboden dagprogramma is niet in strijd is met hogere wet- of regelgeving. Om die reden is klager niet-ontvankelijk in zijn beklag. De beroepscommissie zal de uitspraak van de beklagcommissie derhalve vernietigen en klager alsnog niet-ontvankelijk verklaren in zijn beklag als vermeld onder a.

Voor wat betreft de klacht als vermeld onder b. overweegt de beroepscommissie dat hetgeen in beroep is aangevoerd naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing kan leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/1337/GA

Datum uitspraak:

28 juli 2015

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Bruggeman, drs. F.M.J.
Schagen, J.
Maes, mr. H.M.J.D. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie p.i. Arnhem locatie
Zuid

Trefwoorden:

Zorgplicht wijze van betrachten; DBT;
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Regeling selectie, plaatsing en
overplaatsing van gedetineerden art. 1d
e.v.

Samenvatting:

Vertraging bij het aanvragen van een identiteitskaart kan niet aan directeur worden verweten. Beroep directeur gegrond. Klager is zonder kleurtoekenning binnengekomen in de locatie. Het is begrijpelijk dat de directeur in een dergelijk geval enige tijd nodig heeft om te beoordelen welke kleur aan klager moet worden toegekend. In dit geval is vier weken daarvoor niet onredelijk. Beroep directeur gegrond.

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van onderdeel a van het beklag:
Onweersproken is dat het langere tijd heeft geduurd alvorens klager vanuit de locatie Zuid een nieuwe identiteitskaart heeft kunnen aanvragen en heeft verkregen. Die vertraging was evenwel, zo komt uit de inlichtingen van de directeur en uit het procesdossier naar voren, op zijn minst genomen

ook te wijten aan klagers gebrek aan medewerking bij die aanvraag. Gelet daarop moet worden geoordeeld dat dit tijdsverloop niet aan de directeur kan worden verweten. De uitspraak van de beklagcommissie kan daarom ten aanzien van dit onderdeel niet in stand blijven en het beklag dient alsnog ongegrond te worden verklaard.

Ten aanzien van onderdeel b van het beklag:

Vast staat dat klager, voorafgaand aan zijn verblijf in de locatie Zuid, een aantal weken in de p.i. Lelystad heeft verbleven in het basisprogramma. Hem is toen, zulks is niet weersproken, geen zogenaamde kleur, zoals bedoeld in het beleidsprogramma "Dagprogramma, beveiliging en toezicht op maat" (DBT) toegekend. Tegen het ontbreken van die kleurtoekenning is beklag ingediend bij de beklagcommissie van de p.i. Lelystad en er is nog geen beslissing bekend ten aanzien van die klacht. Dit deel van klagers plaatsing in het basisprogramma kan daarom in deze uitspraak buiten beschouwing blijven.

Indien een gedetineerde in een inrichting binnenkomt zonder kleurtoekenning is begrijpelijk dat hij allereerst in het basisprogramma wordt geplaatst en dat, namens de directeur, vervolgens wordt beoordeeld welke kleur ('rood' of 'groen') aan die gedetineerde wordt toegekend. In klagers geval heeft deze beoordeling ongeveer vier weken geduurd, waarna klager is overgeplaatst naar het plusprogramma. Die vier weken kan, in dit specifieke geval, niet onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. De uitspraak van de beklagcommissie kan daarom ook op dit onderdeel niet in stand blijven en

het beklag dient alsnog ongegrond te worden verklaard.

Nu het beklag ongegrond zal worden verklaard, is er geen aanleiding meer voor de toekenning van een financiële tegemoetkoming, zodat ook dit onderdeel van de uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd.

Zaaknummer:

15/0932/GA

Datum uitspraak:

28 juli 2015

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Bruggeman, drs. F.M.J.
Schagen, J.
Maes, mr. H.M.J.D. (secr.)

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel;
Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Pbw art. 64, 65 en 69

Samenvatting:

De beslissing van de beklagcommissie om de klachten als ingetrokken te beschouwen wordt gelijk gesteld met een beslissing als bedoeld in art. 69 Pbw. Klager is daarom ontvankelijk in zijn beroep. De beslissing om de klachten als ingetrokken te beschouwen is genomen in strijd met de goede procesorde. Het beroep is daarom gegrond, de uitspraak van de beklagcommissie wordt vernietigd en terugwijzing naar beklagcommissie om alsnog op de klachten te beslissen.

Rechtsoverwegingen:

Bij brief van 13 maart 2015 is klager uitgenodigd om zijn klachten toe te lichten tijdens de zitting van de beklagcommissie van 20 maart 2015. De brief bevat onder meer nog de volgende zin: "Indien u niet verschijnt worden uw klachten als ingetrokken beschouwd." Uit een brief van de raadsman van klager, mr. M.S. Rozenbeek, van 23 maart 2014 (de beroepscommissie leest: 2015) blijkt dat klager niet ter zitting is verschenen, maar dat de raadsman ter zitting aanwezig was. Een brief van de secretaris van de commissie van toezicht van 20 maart 2014 (de beroepscommissie leest: 2015) aan de raadsman houdt in : "Hierbij informeer ik U schriftelijk over hetgeen de voorzitter van de beklagcommissie vandaag reeds mondeling heeft aangegeven namelijk dat de beklagcommissie klagers klachten als ingetrokken beschouwt. Dit is conform hetgeen in de oproeping reeds wordt aangegeven.

"Indien u niet verschijnt worden uw klachten als ingetrokken beschouwd" Daarnaast heeft u aangegeven niet uitdrukkelijk gemachtigd te zijn namens cliënt en kunnen om die reden de klachten niet inhoudelijk worden behandeld "

Klager kan in zijn beroep worden ontvangen nu de beroepscommissie de beslissing om de klachten als ingetrokken te beschouwen gelijk stelt met een uitspraak van de beklagcommissie waartegen ingevolge art. 69, eerste lid, van de Pbw beroep open staat. De wettelijke regels bevatten geen voorschriften inzake het intrekken van klachten

en evenmin over de noodzaak voor een raadsman te beschikken over een uitdrukkelijke machtiging om bij afwezigheid van klager ter zitting van de beklagcommissie op te treden. De beroepscommissie begrijpt dat de ter zitting van de beklagcommissie verschenen raadsman bereid en in staat was de klachten nader toe te lichten. Gelet op het voorgaande is de beslissing van de beklagcommissie om de klachten als ingetrokken te beschouwen in strijd met een goede procesorde. Het beroep zal gegrond worden verklaard en de zaak zal worden teruggewezen naar de beklagcommissie teneinde te oordelen over het hier aan de orde zijnde beklag.

Zaaknummer:

15/1291/GA

Datum uitspraak:

24 juli 2015

Beroepscommissie:

Wit, mr. J.A.M. de
Bruggeman, drs. F.M.J.
Schagen, J.
Maes, mr. H.M.J.D. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de p.i. Zwolle

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen aanleiding;
Urineonderzoek; Tegemoetkoming
financieel

Artikelen:

Pbw art. 30, 51; Regeling urinecontrole
penitentiaire inrichtingen art. 7

Samenvatting:

Uit een rekeningoverzicht wordt aannemelijk dat klager bij het aanvragen van het bevestigingsonderzoek voldoende saldo op zijn rekening had staan. Als de hoogte van het saldo in het geding is dient de directeur in ieder geval de 24-uurs termijn van artikel 7 van Regeling in acht te nemen. Nu dat niet is gedaan is het beklag gegrond. Nu er fouten zijn gemaakt bij de procedure van de urinecontrole, had geen disciplinaire straf opgelegd mogen worden. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

Als onweersproken is komen vast te staan dat klager op 16 januari 2015, zulks naar aanleiding van de uitslag van een herhalingsonderzoek, om een bevestigingsonderzoek heeft verzocht. Voorts staat onweersproken vast dat de directeur dat bevestigingsonderzoek heeft geweigerd omdat toen het saldo op klagers rekening-courant niet toereikend zou zijn geweest om de kosten van dat bevestigingsonderzoek te voldoen. Klager heeft in de procedure een (tussentijds) overzicht van zijn rekening-courant overgelegd, waaruit blijkt dat klagers (positieve) saldo op 16 januari 2015 voldoende was om die kosten te dekken. De directeur heeft verwezen naar de telefonische inlichtingen die een medewerker heeft ingewonnen bij het Shared Service Center, waaruit naar voren kwam dat er onvoldoende saldo zou zijn geweest. Naar het oordeel van de beroepscommissie dient, indien de hoogte van het saldo van de rekening-courant in het geding is, in gevallen als deze in ieder geval de 24-uurstermijn

van artikel 7 van de Regeling in acht te worden genomen alvorens de directeur mag weigeren om dat onderzoek te laten uitvoeren. Gelet daarop moet worden geoordeeld dat de bestreden beslissing van de directeur – bij afweging van alle in aanmerking komende belangen – als onredelijk en onbillijk moet worden aangemerkt. Dit onderdeel van het beklag komt daarom voor een gegrondverklaring in aanmerking.

Uit die gegrondverklaring vloeit voort dat, nu er gebreken zijn in de procedure van de urinecontrole, aan klager ook geen disciplinaire straf had mogen worden opgelegd. Ook dit onderdeel van het beklag komt daarom alsnog voor een gegrondverklaring in aanmerking.

Hetgeen hiervoor is overwogen maakt dat de uitspraak van de beklagcommissie niet in stand kan blijven en dat beide klachten alsnog gegrond moeten worden verklaard.

De beroepscommissie acht termen aanwezig voor het toekennen van een financiële tegemoetkoming en zal de hoogte daarvan vaststellen op € 50,=.

Zaaknummer:
15/1396/GA

Datum uitspraak:
23 juli 2015

Beroepscommissie:
Pol, mr. U. van de
Boelens, drs. R.K.
Moerings, prof.dr.mr. L.M.
Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:
Dwangmedicatie

Artikelen:
Pbw art. 46d onder a

Samenvatting:
Tweede psychiater is niet bij klagers behandeling betrokken nu hij klager niet eerder gezien of behandeld heeft. Aanbeveling tweede psychiater van buiten PPC te zoeken of, indien onmogelijk, in rapportage te omschrijven hoe onafhankelijkheid gewaarborgd is. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:
Op grond van artikel 46e, eerste lid jo. Artikel 46d onder a van de Pbw kan de directeur besluiten tot de toepassing van een geneeskundige behandeling voor zover aannemelijk is dat zonder die geneeskundige behandeling het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de gedetineerde doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen.

Vanwege het ingrijpende karakter van de dwangbehandeling is in artikel 46e, tweede lid, van de Pbw bepaald dat de directeur, ten behoeve van zijn beslissing tot toepassing van dwangbehandeling, dient te overleggen een verklaring van de behandelend psychiater alsmede een verklaring van een psychiater die de gedetineerde met het oog daarop kort tevoren heeft onderzocht maar niet bij diens behandeling betrokken was. Uit deze verklaringen dient te blijken dat de gedetineerde op wie de verklaring betrekking heeft, is gestoord in zijn geestvermogens en dat een geval als bedoeld in artikel 46d, onder a, van de

Pbw zich voordoet.

Uit de overgelegde stukken blijkt dat alvorens de beslissing tot a-dwangbehandeling ten aanzien van klager is genomen de directeur advies heeft ingewonnen bij behandelend psychiater H. en een niet bij de behandeling betrokken psychiater P.

Met betrekking tot de door klager aangevoerde grond dat psychiater P. onvoldoende onafhankelijk is, overweegt de beroepscommissie het volgende. Ter zitting van de beroepscommissie heeft psychiater P. verklaard dat hij klager niet eerder heeft gezien of behandeld. Naar het oordeel van de beroepscommissie heeft psychiater P. daarmee voldaan aan het vereiste dat hij niet bij de behandeling is betrokken. De omstandigheid dat psychiater P. overleg heeft gevoerd met de behandelend psychiater leidt niet tot een ander oordeel. Het door psychiater P. opgestelde advies is – zo blijkt uit de tekst – voornamelijk gebaseerd op de waarnemingen tijdens het gesprek van psychiater P. met klager.

Voorts overweegt de beroepscommissie het volgende. In haar uitspraak van 3 december 2013 (RSJ 03/12/2012, 13/2542/GA en 13/2699/GA) heeft de beroepscommissie overwogen dat het ter waarborging van de onafhankelijkheid aanbeveling verdient de aanvraag voor de tweede psychiatrische verklaring te doen bij een psychiater die niet werkzaam is binnen hetzelfde PPC als waar de gedetineerde verblijft. Onderhavige zaak onderstreept het belang dat in een kleinschalige omgeving zoals een PPC, elke schijn van

vooringenomenheid wordt voorkomen. Mede gelet op de aandoeningen waar patiënten voor behandeld worden, kan raadpleging van een psychiater van buiten het PPC eventueel wantrouwen bij de patiënten voorkomen. Voor zover raadpleging van een psychiater van buiten het PPC niet mogelijk is, is het aan te bevelen in de rapportage van de tweede psychiater te omschrijven hoe de onafhankelijkheid desalniettemin is gewaarborgd.

Uit het uittreksel van klagers behandelplan blijkt dat bij hem sprake is van ernstige paranoïde psychosen die waarschijnlijk zullen leiden tot een toename van gevaarlijk gedrag en agressie. Klager heeft eerder een suïcide poging ondernomen door middel van verhangings. Hij heeft getracht brand te stichten op zijn cel en verkeert in de veronderstelling dat er door het personeel 'zaadjes' in zijn hoofd worden gepland, waardoor hij de controle over zichzelf kwijtraakt. Ook heeft hij het idee dat hij wordt vergiftigd. Tevens heeft hij meerdere malen geluidsoverlast veroorzaakt. Door het stelselmatig afplakken van de intercom en de rookmelder op cel is geen goede controle mogelijk op het gedrag van klager. Er hebben verscheidene gesprekken plaatsgevonden omtrent klagers paranoïde gedrag en het starten van medicatie. Klager ging aanvankelijk akkoord met de start van medicatie, maar na enkele dagen stopte hij de inname, omdat hij naar eigen zeggen beter was. Een dwangbehandeling zal volgens de behandelaar de psychose in gedeeltelijke of volledige remissie brengen en daarmee bovengenoemde gevaarscriteria doen verdwijnen.

Gelet op het vorenstaande acht de beroepscommissie voldoende aannemelijk geworden dat klager een psychiatrische stoornis heeft, dat klager vanuit die stoornis gevaar als bedoeld in artikel 46a van de Pbw veroorzaakt en dat, zonder een geneeskundige behandeling, het gevaar dat de stoornis van zijn geestvermogens klager doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. Tevens is het voor de beroepscommissie voldoende aannemelijk geworden dat de gekozen dwangbehandeling voldoet aan de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. De beslissing van de directeur om bij klager een dwangbehandeling als bedoeld in artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw toe te passen kan derhalve niet worden aangemerkt als onredelijk en onbillijk. Het beroep zal dan ook ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/1407/GA

Datum uitspraak:

20 juli 2015

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de Boelens, drs. R.K. Moerings, prof.dr.mr. L.M. Kokee, R. mr. (secr.)

Trefwoorden:

Dwangmedicatie; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Pbw art. 46d onder a

Samenvatting:

Niet voldaan aan vereisten van wet wat betreft de aannemelijkheid dat het gevaar niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen en het vereiste causaal verband tussen gevaar en stoornis van de geestvermogens. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 46e, eerste lid jo. artikel 46d onder a van de Pbw kan de directeur besluiten tot de toepassing van een geneeskundige behandeling voor zover aannemelijk is dat zonder die geneeskundige behandeling het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de gedetineerde doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. Volgens de directeur uit het gevaar zich door agressie van klager naar derden; soms roept het gedrag van klager ook agressie op. Tevens is klager volgens de directeur een gevaar voor zichzelf door medicatie te weigeren. Klagers gedrag verstoort de orde en de rust in ernstige mate door zijn verbaal geweld op de afdeling. Blijkens het uittreksel van het behandelplan komt klager snel tot agressie. Op 27 april 2015 heeft hij geprobeerd een medewerker op de luchtplaats te slaan en op 28 april 2015 heeft hij tijdens het aanbieden van een vuurtje opnieuw een slaande beweging gemaakt naar een medewerker

De beroepscommissie heeft dus te onderzoeken of voldaan is aan de vereisten dat sprake is van een gevaar en vervolgens of dit voortkomt uit een stoornis der geestvermogens.

In artikel 46a van de Pbw is omschreven wat onder 'gevaar' in vorenbedoelde zin wordt verstaan:.

"Gevaar:

1. gevaar voor de gedetineerde, die het veroorzaakt, hetgeen onder meer bestaat uit:

- a. het gevaar dat de gedetineerde zich van het leven zal beroven of zichzelf ernstig lichamelijk letsel zal toebrengen;
- b. het gevaar dat de gedetineerde maatschappelijk te gronde gaat;
- c. het gevaar dat de gedetineerde zichzelf in ernstige mate zal verwaarlozen;
- d. het gevaar dat de gedetineerde met hinderlijk gedrag agressie van anderen zal oproepen.

2. gevaar voor een of meer anderen, hetgeen onder meer bestaat uit:

- a. het gevaar dat de gedetineerde een ander van het leven zal beroven of hem ernstig lichamelijk letsel zal toebrengen;
- b. het gevaar voor de psychische gezondheid van een ander;
- c. het gevaar dat de gedetineerde een ander, die aan zijn zorg is toevertrouwd, zal verwaarlozen;

3. gevaar voor de algemene veiligheid van personen of goederen."

De mededeling in deze zaak betreffende de a-dwangbehandeling vermeldt dat naar het oordeel van de psychiater de mogelijkheid bestaat dat het gevaar dat de stoornis van klagers geestvermogens doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden afgewend. Het is de beroepscommissie niet duidelijk of bedoeld wordt dat er slechts een mogelijkheid van gevaar is of dat het erom gaat dat een zich openbarend

gevaar niet binnen redelijke termijn kan worden afgewend. De enkele mogelijkheid dat zich een gevaar voordoet is onvoldoende zwaarwegend voor het toepassen van de toegepaste dwangbehandeling. Voor zover de mogelijkheid van het bij gevaar niet kunnen optreden binnen redelijke termijn wordt bedoeld, miskent deze redenering dat op grond van artikel 46d onder a van de Pbw sprake dient te zijn van aannemelijkheid. De beoogde dwangbehandeling is overigens niet bedoeld voor optreden in crisissituaties, maar als een onderdeel van een noodzakelijk geachte behandeling. Voor acuut optreden staat de directeur de bevoegdheid op grond van artikel 46d onder b van de Pbw ter beschikking. Hieruit volgt dat in dit opzicht niet is voldaan aan de vereisten voor het toepassen van dwangbehandeling als bedoeld in artikel 46d onder a van de Pbw.

Voorts blijkt uit de stukken niet dat het eerder geopenbaarde gevaar zich voltrok onder invloed van klagers stoornis. Weliswaar wordt beschreven dat bij klager sprake is van een paranoïde psychotisch toestandsbeeld, maar gesteld noch gebleken is dat klager psychotisch was ten tijde van de eerdere incidenten. Mitsdien is de beroepscommissie van oordeel dat het vereiste causaal verband tussen het gevaar en de stoornis van de geestvermogens onvoldoende is komen vast te staan.

Op voornoemde gronden zal het beroep derhalve gegrond worden verklaard en de bestreden beslissing worden vernietigd. Gelet hierop kunnen de overige door klager aangevoerde gronden van het beroep onbesproken

blijven.

De beroepscommissie acht termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager en stelt deze vast op € 50,=.

Zaaknummer:

15/0788/GA

Datum uitspraak:

20 juli 2015

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der Bas, mr. C.M. van der Rutten, mr. M.A.G. Kokee, R. mr. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie Sittard

Trefwoorden:

Verlof algemeen

Artikelen:

Wet op de identificatieplicht art. 1 en 2; Wetboek van strafrecht art. 447e

Samenvatting:

Door inrichting gewaarmerkte kopie van identiteitsbewijs of verlofpas niet aangewezen als documenten waarmee identiteit van personen kan worden vastgesteld. Beroep klager gegrond, beklag gegrond, geen tegemoetkoming.

Rechtsoverwegingen:

In artikel 2 van de Wet op de identificatieplicht (hierna: de Wet) is het volgende bepaald:

“Een ieder die de leeftijd van veertien jaar heeft bereikt, is verplicht op de

eerste vordering van een ambtenaar als bedoeld in artikel 8 van de Politiewet 2012 of artikel 6a van de Wet op de bijzondere opsporingsdiensten, een identiteitsbewijs als bedoeld in artikel 1 ter inzage aan te bieden. Deze verplichting geldt ook indien de vordering wordt gedaan door een toezichthouder.”

Het niet voldoen aan deze verplichting is strafbaar gesteld in artikel 447e van het Wetboek van Strafrecht.

In artikel 1 van de Wet worden de documenten aangewezen waarmee de identiteit van personen kan worden vastgesteld. Een verlofpas als bedoeld in artikel 12 van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting of een al dan niet gewaarmerkte kopie van het identiteitsbewijs worden hierin niet genoemd. In het tweede lid van artikel 1 van de Wet is bepaald dat de minister van Veiligheid en Justitie andere documenten kan aanwijzen ter vaststelling van de identiteit van personen. Het is de beroepscommissie niet gebleken dat de minister hiervan gebruik heeft gemaakt. Mitsdien is de bestreden beslissing in strijd met de wet.

Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard. De uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog gegrond worden verklaard. Nu niet is gebleken dat klager daadwerkelijk enig nadeel heeft ondervonden, zijn er geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming aan klager.

Zaaknummer:

15/0532/GA

Datum uitspraak:

20 juli 2015

Beroepscommissie:

Nat, mr. M.M. van der
Bas, mr. C.M. van der
Rutten, mr. M.A.G.
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechter bij de
locatie Hoogvliet

Trefwoorden:

Schade; Tegemoetkoming financieel;
Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Pbw art. 60

Samenvatting:

Beslissing directeur om voorstel tot schadevergoeding af te wijzen betreft in dit geval geen nieuwe beslissing waartegen beklag kan worden ingediend maar civiel geschil. Eerder beroep is gegrond verklaard en klager is een tegemoetkoming toegekend. Beroep ongegrond, bevestigt uitspraak beklagrechter, aanvulling gronden.

Rechtsoverwegingen:

Naar het oordeel van de beroepscommissie betreft de beslissing van de directeur van 18 november 2014 om het voorstel van klagers raadsman van 14 november 2014 af te wijzen geen nieuwe beslissing in de zin van artikel 60, eerste lid, van de Pbw waartegen beklag kan worden ingediend.

Klagers beroep is al ten gronde beoordeeld door de beroepscommissie (RSJ 10 april 2014, 13/4197/GA). Het beroep is gegrond verklaard en klager is een tegemoetkoming toegekend. De onderhavige kwestie betreft een civiel geschil waarin de beroepscommissie geen rol toekomt.

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagrechter. Zij zal derhalve het beroep ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagrechter bevestigen met aanvulling van de gronden.

Zaaknummer:

15/0109/GA

Datum uitspraak:

17 juli 2015

Beroepscommissie:

Vegter, mr. P.C.
Kalmthout, prof.dr. A.M. van
Bunt, prof.dr. H.G. van de
Blankenspoor, mr. S. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de locatie Sittard

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel; Plaatsing/
overplaatsing extern ongelijk regime,
gelijk beveiligingsniveau niet EBI of
longstay

Artikelen:

Pbw art. 43, 60; Regeling selectie,
plaatsing en overplaatsing van
gedetineerden art. 31

Samenvatting:

Op klagers verzoek tot overplaatsing naar kliniek Radix is directeur bevoegd te beslissen en niet de selectiefunctionaris. Tijdsverloop van iets meer dan 6 maanden in dit geval niet een zodanig verzuim dat de directeur in strijd met wet dan wel onredelijk of onbillijk heeft gehandeld. Klager alsnog ontvankelijk in beklag, maar beklag ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beklag overweegt de beroepscommissie als volgt. Op grond van artikel 43, derde lid, van de Pbw draagt de directeur zorg voor overbrenging van een gedetineerde naar een voor hulp en zorg bestemde plaats. Voor zover daarbij sprake is van plaatsing in een verslavingskliniek houdt artikel 31, eerste lid, van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden (de Regeling) het volgende in: "De directeur kan, na instemming van de selectiefunctionaris, besluiten een al dan niet onherroepelijk veroordeelde gedetineerde in een verslavingskliniek te plaatsen, indien de klinische opname in de verslavingskliniek als detentievervangende behandeling geïndiceerd is en de overbrenging zich verdraagt met de ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming." In het midden is gebleven en kan overigens ook blijven of Radix moet worden aangemerkt als een verslavingskliniek als bedoeld in artikel 31 van de Regeling, nu het in ieder geval een voor hulp en zorg bestemde plaats als bedoeld in artikel 43, derde lid, van de Pbw is. In tegenstelling tot hetgeen de beklagcommissie heeft overwogen, is derhalve niet de

selectiefunctionaris maar de directeur bevoegd om te beslissen op klagers verzoek tot overplaatsing naar Radix. De beroepscommissie vat het beklag op als te zijn gericht tegen het verzuim van de directeur tijdig te beslissen op klagers verzoek, waartegen beklag open staat op grond van artikel 60, eerste en tweede lid, van de Pbw en zal klager alsnog ontvangen in het beklag.

Ten aanzien van het verzuim tijdig op klagers verzoek te beslissen overweegt de beroepscommissie het volgende. Uit het klaagschrift blijkt dat klager sinds mei 2014 verblijft in de locatie Sittard en dat hij begin december 2014 constateert dat de BSD geen overplaatsingsverzoek heeft ingediend. Kennelijk doelt klager met dat laatste op een verzoek aan de selectiefunctionaris. In de onderhavige procedure is echter geen verzoek aan de selectiefunctionaris noodzakelijk, doch onder omstandigheden slechts diens instemming. Zoals klager terecht in zijn klaagschrift opmerkt moet er voorafgaande aan de overbrenging naar een kliniek veel worden geregeld. Niet alleen moet er vanuit de inrichting worden gerapporteerd en zijn daartoe gesprekken met onder meer gedragdeskundigen noodzakelijk, maar tevens moet, zoals de directeur naar voren heeft gebracht, vaststaan dat Radix een voor klager geschikte kliniek is en dat Radix bereid is tot opname van klager. Bovendien moet een opnamedatum worden vastgesteld. Mede in het licht van het feit dat niet meer is vast te stellen wanneer klager zelf heeft verzocht om opname in de kliniek is een tijdsverloop van iets meer dan zes maanden nog niet aan te merken als een zodanig verzuim, dat de directeur heeft

gehandeld in strijd met enig wettelijk voorschrift dan wel bij de afweging van alle in aanmerking komende belangen onredelijk of onbillijk heeft gehandeld. Het beklag zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/1573/GB

Datum uitspraak:

25 augustus 2015

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de Moerings, prof.dr.mr. L.M. Rutten, mr. M.A.G. Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing extern gelijk regime gelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay

Artikelen:

Pbw art. 15 lid 1 en 3, 16 lid 1 en 17

Samenvatting:

Overplaatsing levenslanggestrafte van Norgerhaven naar Zuyder Bos. Voorzieningenrechter heeft overwogen dat Staat eisers adequaat alternatief dient te bieden. Directeur belast met wijze van onderbrenging binnen inrichting. Beroepscommissie gaat dan ook voorbij aan stelling dat afdeling in Zuyder Bos niet hetzelfde karakter heeft als afdeling K in Norgerhaven en neemt in aanmerking dat directeur van Zuyder Bos heeft verklaard zich ervoor in te spannen om soortgelijke afdeling als afdeling K te ontwikkelen. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

4.1. Klager heeft uitdrukkelijk aangegeven in de gelegenheid te willen worden gesteld het beroep nader mondeling toe te lichten. De beroepscommissie wijst dit verzoek af, nu de noodzaak van een mondelinge toelichting niet is gebleken. De beroepscommissie acht zich aan de hand van de stukken voldoende voorgelicht om op het beroep te beslissen.

4.2. De gevangenis van de locatie Zuyder Bos is een gevangenis voor mannen met een regime van beperkte gemeenschap en een normaal beveiligingsniveau. Klager, die onherroepelijk is veroordeeld, kan in een gevangenis met een regime van beperkte gemeenschap worden geplaatst.

4.3. De beroepscommissie heeft kennisgenomen van het vonnis in kort geding van de voorzieningenrechter van de rechtbank te Den Haag van 6 maart 2015 met kenmerk C/09/481220 / KG ZA 15-65 en het arrest van het gerechtshof te Den Haag van 14 juli 2015 met kenmerk 200.167.837/01. Voornoemd kort geding is gevoerd in verband met de overplaatsing van de gedetineerden die op de afdeling K van de locatie Norgerhaven verbleven vanwege de toekomstige huisvesting van Noorse gedetineerden in de locatie Norgerhaven. Het vonnis in kort geding is door het hof in hoger beroep bekrachtigd.

4.4. In voornoemd vonnis in kort geding heeft de voorzieningenrechter overwogen dat de Staat "aan eisers een adequaat alternatief moet bieden.

Dit alternatief dient erop gericht te zijn dat de gedetineerden die daarvoor in aanmerking komen, opnieuw worden geplaatst op een afdeling bestemd voor (levens)langgestraften met een aangepast regime.” Gelet op voornoemde uitspraken en de gronden in beroep overweegt de beroepscommissie als volgt.

4.5. De beroepscommissie is met de selectiefunctionaris van oordeel dat de Pbw geen aanknopingspunten biedt om de gedetineerden die op afdeling K verbleven gezamenlijk als groep over te plaatsen naar een andere inrichting. Op grond van de Pbw dient er voor iedere gedetineerde afzonderlijk een afweging te worden gemaakt en een individuele selectiebeslissing te worden genomen.

Voorts overweegt de beroepscommissie dat de selectiefunctionaris ingevolge artikel 15, eerste en derde lid, van de Pbw belast is met de plaatsing in een inrichting of afdeling dan wel overplaatsing van gedetineerden in een inrichting of een afdeling overeenkomstig de bestemming daarvan ingevolge hoofdstuk III van de Pbw. Uit de bestemmingsaanwijzing van de p.i. Heerhugowaard blijkt dat er in de locatie Zuyder Bos weliswaar geen aparte afdeling is aangewezen voor (levens)langgestraften, maar de selectiefunctionaris heeft met betrekking tot zijn selectiebeslissing betreffende klager aangegeven dat klager samen met personeel in de locatie Zuyder Bos een soortgelijke afdeling kan opbouwen als afdeling K en dat de inrichting daartoe de mogelijkheden biedt. Onder meer om deze redenen heeft de selectiefunctionaris beslist

tot overplaatsing van klager naar de gevangenis van de locatie Zuyder Bos.

De directeur bepaalt vervolgens de wijze van onderbrenging van de gedetineerden die overeenkomstig artikel 15 van de Pbw zijn geplaatst in de inrichting of de afdeling met het beheer waarvan hij is belast ingevolge artikel 16, eerste lid, van de Pbw. Derhalve komt aan de directeur van de locatie Zuyder Bos de bevoegdheid toe klager in een bepaalde afdeling van de locatie Zuyder Bos onder te brengen. De selectiebeslissing kan derhalve gelet op het onderscheid in bevoegdheden van de directeur en de selectiefunctionaris niet zien op de feitelijke realisatie van een afdeling die een adequaat alternatief vormt in de zin van het vorenstaande. De beroepscommissie gaat derhalve voorbij aan klagers stelling dat de afdeling waar klager thans verblijft niet hetzelfde karakter heeft als de afdeling K. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat uit de stukken blijkt dat de directie van de locatie Zuyder Bos heeft verklaard zich ervoor in te spannen om een soortgelijke afdeling als afdeling K te ontwikkelen. De beroepscommissie heeft begrepen dat klager is ondergebracht op de afdeling E0 gezamenlijk met vijf andere gedetineerden met wie hij op de afdeling K van de locatie Norgerhaven verbleef.

4.6. Gelet op het vorenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat de op de onder 3.2 genoemde gronden gebaseerde beslissing van de selectiefunctionaris, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Hetgeen klager voor het overige heeft aangevoerd kan niet tot

een ander oordeel leiden. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/1252/GB

Datum uitspraak:

25 augustus 2015

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de Moerings, prof.dr.mr. L.M. Rutten, mr. M.A.G. Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing extern gelijk regime gelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay

Artikelen:

Pbw art. 15 lid 1 en 3, 16 lid 1 en 17

Samenvatting:

Overplaatsing langgestrafte van Norgerhaven naar Zuyder Bos. Voorzieningenrechter heeft overwogen dat Staat eisers adequaat alternatief dient te bieden. Directeur belast met wijze van onderbrenging binnen inrichting. Beroepscommissie gaat dan ook voorbij aan stelling dat afdeling in Zuyder Bos niet hetzelfde karakter heeft als afdeling K in Norgerhaven. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

4.1. Klager heeft uitdrukkelijk aangegeven in de gelegenheid te willen worden gesteld het beroep nader mondeling toe te lichten. De beroepscommissie wijst dit verzoek af, nu de noodzaak van een mondelinge

toelichting niet is gebleken. De beroepscommissie acht zich aan de hand van de stukken voldoende voorgelicht om op het beroep te beslissen.

4.2. De gevangenis van de locatie Zuyder Bos is een gevangenis voor mannen met een regime van beperkte gemeenschap en een normaal beveiligingsniveau. Klager, die onherroepelijk is veroordeeld, kan in een gevangenis met een regime van beperkte gemeenschap worden geplaatst.

4.3. Klager verbleef in de locatie Norgerhaven op de afdeling K, een afdeling voor (levens)langgestraften. De Staatssecretaris heeft de p.i. Veenhuizen als locatie aangewezen voor het huisvesten van een afdeling voor (levens)langgestraften (Kamerstukken II 2011-2012, 24 587, nr. 464, p. 5). In voornoemd kamerstuk staat weergegeven: "De gedetineerden die in aanmerking kunnen komen voor plaatsing op de afdelingen zijn mannelijke, groepsgeschikte, onherroepelijk afgestrafte gedetineerden met een levenslange gevangenisstraf of een tijdelijke gevangenisstraf met bij voorkeur een netto strafrestant van minimaal tien jaar."

4.4. De beroepscommissie heeft kennisgenomen van het vonnis in kort geding van de voorzieningenrechter van de rechtbank te Den Haag van 6 maart 2015 met kenmerk C/09/481220 / KG ZA 15-65 en het arrest van het gerechtshof te Den Haag van 14 juli 2015 met kenmerk 200.167.837/01. Voornoemd kort geding is gevoerd in verband met de overplaatsing van de

gedetineerden die op de afdeling K van de locatie Norgerhaven verbleven vanwege de toekomstige huisvesting van Noorse gedetineerden in de locatie Norgerhaven. Het vonnis in kort geding is door het hof in hoger beroep bekrachtigd. Gelet op voornoemde uitspraken en de gronden in beroep overweegt de beroepscommissie als volgt.

4.5. De beroepscommissie is met de selectiefunctionaris van oordeel dat de Pbw geen aanknopingspunten biedt om de gedetineerden die op afdeling K verbleven gezamenlijk als groep over te plaatsen naar een andere inrichting. Op grond van de Pbw dient er voor iedere gedetineerde afzonderlijk een afweging te worden gemaakt en een individuele selectiebeslissing te worden genomen. De bestreden beslissing kan derhalve in zoverre niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt.

In voornoemd vonnis in kort geding heeft de voorzieningenrechter overwogen dat de Staat "aan eisers een adequaat alternatief moet bieden. Dit alternatief dient erop gericht te zijn dat de gedetineerden die daarvoor in aanmerking komen, opnieuw worden geplaatst op een afdeling bestemd voor (levens)langgestraften met een aangepast regime." Ten aanzien van de levenslanggestraften die eiser waren in het kort geding, heeft de selectiefunctionaris bij de beslissing tot overplaatsing overwogen: dat zij samen met personeel in de locatie Zuyder Bos een soortgelijke afdeling kunnen opbouwen als afdeling K en dat de inrichting daartoe de mogelijkheden biedt. Onder meer om deze redenen

heeft de selectiefunctionaris beslist tot hun overplaatsing naar de gevangenis van de locatie Zuyder Bos.

Klager is van oordeel dat de hem betreffende selectiebeslissing overeenkomstig dient te luiden. De beroepscommissie is dit niet met hem eens. Zij overweegt dat de selectiefunctionaris ingevolge artikel 15, eerste en derde lid, van de Pbw belast is met de plaatsing in een inrichting of afdeling dan wel overplaatsing van gedetineerden in een inrichting of een afdeling overeenkomstig de bestemming daarvan ingevolge hoofdstuk III van de Pbw. Uit de bestemmingsaanwijzing van de penitentiaire inrichtingen (p.i.) Heerhugowaard blijkt dat er in de locatie Zuyder Bos geen aparte afdeling is aangewezen voor (levens) langgestraften. In dit kader heeft de selectiefunctionaris beslist tot overplaatsing van klager naar de gevangenis van de locatie Zuyder Bos. Bij de hiervoor vermelde opmerking over de opbouw van een nieuwe afdeling heeft de selectiefunctionaris met name het oog gehad op de groep levenslanggestraften. Het gaat hierbij om een extra overweging ten aanzien van deze groep gedetineerden. Dat deze aanvulling niet is opgenomen in het besluit ten aanzien van de langgestraften tast de rechtmatigheid hiervan geenszins aan.

4.6. Het is vervolgens aan de directeur om de wijze van onderbrenging te bepalen van de gedetineerden die overeenkomstig artikel 15 van de Pbw zijn geplaatst in de inrichting of de afdeling met het beheer waarvan hij is belast ingevolge artikel 16, eerste

lid, van de Pbw. Derhalve komt aan de directeur van de locatie Zuyder Bos de bevoegdheid toe klager in een bepaalde afdeling van de locatie Zuyder Bos onder te brengen. De selectiebeslissing kan derhalve gelet op het onderscheid in bevoegdheden van de directeur en de selectiefunctionaris niet zien op de feitelijke realisatie van een afdeling die een adequaat alternatief vormt in de zin van het vorenstaande. De beroepscommissie heeft begrepen dat klager is ondergebracht op de afdeling E0 gezamenlijk met vijf andere gedetineerden met wie hij op de afdeling K van de locatie Norgerhaven verbleef.

4.7. Gelet op het vorenstaande is de beroepscommissie van oordeel dat de op de onder 3.2 genoemde gronden gebaseerde beslissing van de selectiefunctionaris, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Hetgeen klager voor het overige heeft aangevoerd kan niet tot een ander oordeel leiden. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/2266/GB

Datum uitspraak:

21 juli 2015

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de Moerings, prof.dr.mr. L.M. Rutten, mr. M.A.G. Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing eerste plaatsing

gevangenis

Artikelen:

Pbw art. 17

Samenvatting:

Zelfmelder. Bij vonnis opgelegde gevangenisstraf kan niet worden tenuitvoergelegd, omdat tegen vonnis beroep is ingesteld en het gerechtshof nog geen oordeel heeft gegeven over (ontvankelijkheid van) het beroep van klagster. Beroep gegrond, vernietigt beslissing selectiefunctionaris.

Rechtsoverwegingen:

4.1. Klagster is opgeroepen zich te melden voor de tenuitvoerlegging van een gevangenisstraf van 29 dagen die haar door de politierechter bij uitspraak van 20 mei 2015, parketnummer 05-054826-15, is opgelegd.

Uit de akte van de rechtbank Gelderland, locatie Arnhem, van 29 juni 2015 volgt dat verzoeksters raadvrouw op laatstgenoemde datum beroep heeft ingesteld tegen het hiervoor vermelde vonnis van de politierechter.

De selectiefunctionaris en de raadvrouw verschillen voor wat betreft het antwoord op de vraag of het beroep tegen de uitspraak van de politierechter tijdig is ingesteld.

Uit artikel 557, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering volgt dat voor zover niet anders bepaald, geen beslissing mag worden tenuitvoergelegd zolang daartegen nog enig gewoon rechtsmiddel openstaat en zo dit is aangewend tot het ingetrokken is of daarop is beslist.

De beroepscommissie onderschrijft de uitspraak van de schorsingsvoorzitter in RSJ 17 juli 2015, 15/2265/SGB inhoudende dat het oordeel over de ontvankelijkheid van een aangewend rechtsmiddel aan de rechter is en dat, nu is gebleken dat het gerechtshof nog geen oordeel heeft gegeven over (de ontvankelijkheid van) verzoeksters beroep ingesteld tegen het vonnis van de politierechter van 20 mei 2015 met parketnummer 05-054826-15, verzoekster niet kan worden opgeroepen voor de tenuitvoerlegging van de bij dat vonnis opgelegde gevangenisstraf.

De beroepscommissie is, gelet op het bovenstaande, van oordeel dat de beslissing van de selectiefunctionaris niet op goede gronden rust. Zij zal derhalve het beroep gegrond verklaren en de beslissing van de selectiefunctionaris vernietigen. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming.

Zaaknummer:
15/1379/GB

Datum uitspraak:
21 juli 2015

Beroepscommissie:
Pol, mr. U. van de Moerings, prof.dr.mr. L.M. Rutten, mr. M.A.G. Breugem, E.M. (secr.)

Trefwoorden:
Plaatsing/overplaatsing extern ongelijk regime ongelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay

Artikelen:

Pbw art. 18; Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 3

Samenvatting:

Geen sprake van beperkt vlucht- en maatschappelijk risico. Reclassering kan geen delict gerelateerde factoren vaststellen, maar acht wel risicofactoren aanwezig. Negatieve adviezen van politie en OM. Voorzichtigheid geboden met detentiefasering. Beroep afwijzing b.b.i. ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

4.1. Op grond van artikel 3 van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden (hierna: de Regeling) kunnen in een beperkt beveiligde inrichting gedetineerden worden geplaatst die een beperkt vlucht- en maatschappelijk risico vormen, een strafrestant hebben van maximaal achttien maanden, beschikken over een aanvaardbaar verlofadres en die zijn gepromoveerd (wijziging van de Regeling met ingang van 1 maart 2014, Stcrt. 2014, nr. 4617).

4.2. De reclassering kan gelet op klagers ontkennende houding geen inschatting maken van het recidiverisico en het risico op het zich onttrekken aan voorwaarden dat klager vormt, zo blijkt uit het reclasseringsadvies van 1 april 2015. Er kunnen geen delictgerelateerde factoren worden vastgesteld, maar wel worden er risicofactoren met betrekking tot klagers denkpatronen, gedrag, vaardigheden en relaties die hij aangaat aanwezig geacht. Daarbij zijn de adviezen van het OM en de politie negatief van aard, hetgeen

van belang wordt geacht nu klager in preventieve hechtenis verblijft. Het OM adviseert negatief mede gelet op het recidiverisico en de ernst van het feit waarvoor klager in eerste aanleg door de rechtbank schuldig is bevonden en is veroordeeld. Het vorenstaande in aanmerking nemend acht de beroepscommissie het aannemelijk dat er bij klager ondanks zijn ontkennende houding sprake is van een recidiverisico en dat derhalve geen sprake is van een beperkt vlucht- en maatschappelijk risico. De beroepscommissie is van oordeel dat er gelet op het vorenstaande voorzichtigheid geboden is bij detentiefasering en dat plaatsing in een beperkt beveiligde inrichting vooralsnog niet aan de orde is. Een verlofverlening kan in dit kader aangewezen zijn, zodat klager kan laten zien of hij met aan hem verleende vrijheden goed om kan gaan. Gelet op het vorenstaande kan de op de onder 3.2 genoemde gronden gebaseerde beslissing van de selectiefunctionaris, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/2265/SGB

Datum uitspraak:

17 juli 2015

Beroepscommissie:

Hartog, mr. J.D. den
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing eerste plaatsing

gevangenis

Artikelen:

Pbw art. 17

Wetboek van Strafvordering art. 557

Samenvatting:

Naar voorlopig oordeel voorzitter kan bij vonnis opgelegde gevangenisstraf niet worden tenuitvoergelegd, omdat tegen vonnis beroep is ingesteld en het gerechtshof nog geen oordeel heeft gegeven over (ontvankelijkheid van) verzoeksters beroep, Toewijzing verzoek. Schorst beslissing selectiefunctionaris.

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt voorop dat in het kader van een verzoek om schorsing van een beslissing van de selectiefunctionaris slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing van de selectiefunctionaris is genomen in strijd met een wettelijk voorschrift dan wel zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van de beslissing van de selectiefunctionaris.

Verzoekster is opgeroepen om een haar bij vonnis van de politierechter van 20 mei 2015 ter zake van parketnummer [...] opgelegde gevangenisstraf van 29 dagen te ondergaan.

Uit de akte van de rechtbank Gelderland, locatie Arnhem, van 29 juni 2015 volgt dat verzoeksters raadsman op laatstgenoemde datum beroep heeft ingesteld tegen het hiervoor vermelde vonnis van de politierechter ter zake van

parketnummer
[...].

De selectiefunctionaris en de raadsman verschillen voor wat betreft het antwoord op de vraag of het beroep tegen de uitspraak van de politierechter tijdig is ingesteld.

De selectiefunctionaris heeft in de reactie op het schorsingsverzoek aangegeven dat DJI van het CJIB de opdracht heeft gekregen om verzoekster op te roepen voor de tenuitvoerlegging van een onherroepelijke vrijheidsstraf en dat de selectiefunctionaris van het CJIB geen bericht heeft ontvangen waaruit blijkt dat het vonnis op dit moment niet tenuitvoer kan worden gelegd.

Uit artikel 557, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering volgt dat voor zover niet anders bepaald, geen beslissing mag worden tenuitvoergelegd zolang daartegen nog enig gewoon rechtsmiddel openstaat en zo dit is aangewend tot het ingetrokken is of daarop is beslist.

Uit de telefonische inlichtingen van 17 juli 2015 van een medewerker van het ressortsparket Arnhem volgt dat door het gerechtshof nog niet is beslist op het beroep dat is ingesteld tegen het vonnis van de politierechter van 20 mei 2015 met parketnummer [...].

Het oordeel over de ontvankelijkheid van een aangewend rechtsmiddel is aan de rechter. Nu het gerechtshof nog geen oordeel heeft gegeven over (de ontvankelijkheid van) verzoeksters beroep ingesteld tegen het vonnis van de politierechter van 20 mei 2015

met parketnummer [...] kan naar het voorlopig oordeel van de voorzitter de bij dit vonnis opgelegde gevangenisstraf niet worden tenuitvoergelegd en zijn er derhalve termen aanwezig voor toewijzing van het verzoek.

Zaaknummer:
15/1645/GM

Datum uitspraak:
11 augustus 2015

Beroepscommissie:
Jörg, mr. N.
Boer, J.G.J. de
Kroeze, dr. H.J.P.
Koster, mr. M.L. (secr.)

Trefwoorden:
Medische verzorging behandeling;
Tegemoetkoming financieel

Artikelen:
Pm art. 28

Samenvatting:
Medische dienst heeft onvoldoende voortvarend gehandeld bij klachten van klager. Niet uit te sluiten dat functieverlies aan klagers arm beperkter was gebleven indien voortvarender was opgetreden. Gegronde en tegemoetkoming € 100,=.

Rechtsoverwegingen:
De beroepscommissie stelt vast dat de medische dienst – nadat klager zich op 14 juli 2014 had gemeld met klachten van krachtverlies aan de rechterkant van zijn lichaam – direct een spoedafpraak bij de neuroloog heeft gemaakt. Gedacht werd aan een CVA. Op 18 juli

2014 bleek echter dat – vermoedelijk – geen CVA had plaatsgevonden. Vervolgens is klager echter pas ruim drie maanden later – op 17 oktober 2014 – (weer) verwezen naar de neuroloog. De beroepscommissie is van oordeel dat deze doorverwijzing te laat heeft plaatsgevonden, aangezien al die tijd nog niet duidelijk was wat er met klager aan de hand was. Ook is de beroepscommissie van oordeel dat de medische dienst voortvarender had dienen op te treden ten einde de beschikking te krijgen over de uitslagen van de poli neurologie. Bovendien stelt de beroepscommissie vast dat de medische dienst, zodra was gebleken dat vermoedelijk sprake was van een zenuwbeklemming, onvoldoende voortvarend heeft gehandeld. Dat in de op 23 januari 2015 ontvangen brief van de neuroloog niet werd gesproken over een spoedeisend karakter doet daaraan niet af. Wat er verder ook zij van eventueel traag handelen van de neuroloog, de beroepscommissie is, al het voorgaande in samenhang en onderling verband bezien, van oordeel dat het handelen van de medische dienst dient te worden aangemerkt als in strijd met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard. De beroepscommissie ziet aanleiding voor toekenning van een tegemoetkoming aan klager nu niet uit te sluiten is dat het functieverlies aan zijn arm beperkter was gebleven indien voortvarender was opgetreden. De beroepscommissie kent klager een tegemoetkoming van € 100,= toe.

Zaaknummer:

15/2552/GV eindbeslissing

Datum uitspraak:

14 augustus 2015

Beroepscommissie:

Pol, mr. U. van de
Boone, mr. M.
Rossem-Broos, mr. R.S.T. van
Bruin, mr. S.A.H. de (secr.)

Trefwoorden:

Verlof strafonderbreking

Artikelen:

Regeling tijdelijk verlaten van de
inrichting art. 37

Samenvatting:

Volgens de medisch adviseur is klager thans detentiegeschikt. Met de door klagers behandelend internist gestelde voorwaarden voor de zorg tijdens de detentie is de Staatssecretaris akkoord gegaan. Geen noodzaak voor strafonderbreking. De medische verzorging van klager kan op de voet van artikel 42 Pbw in een penitentiaire inrichting plaatsvinden. Zo nodig kan de behandeling op basis van lid 4 van dit artikel in een ziekenhuis plaatsvinden. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

In de tussenbeslissing van 10 augustus 2015 overwoog de beroepscommissie dat het van belang was dat de Staatssecretaris zich een nader oordeel vormt over de detentiegeschiktheid van klager en hieromtrent het gevoelen inwint van zijn medisch adviseur. De kwestie van detentiegeschiktheid gaat vooraf aan de al of niet verlening van strafonderbreking op medische gronden en derhalve dient hierover eerst een nader standpunt te worden bepaald.

Indien klager detentiegeschikt wordt geacht, komt de vraag aan de orde of met het oog op het stabiliseren van zijn gezondheidssituatie of anderszins revalidatie een strafonderbreking noodzakelijk is.

Blijkens het advies van de medisch adviseur van 11 augustus 2015 is klager thans detentiegeschikt. De Staatssecretaris geeft aan dat via de inrichtingsarts van de p.i. Lelystad zo spoedig mogelijk een second opinion zal worden gevraagd bij het cardiovasculair team van het Antonius ziekenhuis te Nieuwegein. Mocht ondanks maximale therapie de bloeddrukcontrole niet bevredigend zijn, dan zullen de medisch adviseurs opnieuw onderzoek doen naar de detentiegeschiktheid van klager.

Met de nader door de internist B. gestelde voorwaarden voor de zorg tijdens de voortzetting van de detentie van klager is de Staatssecretaris volledig akkoord gegaan.

Onder deze omstandigheden zal naar verwachting de detentie in een penitentiaire inrichting worden hervat. Van detentieongeschiktheid op dit moment is niet gebleken. Gelet hierop is er geen noodzaak voor het verlenen van strafonderbreking. De medische verzorging kan op de voet van artikel 42 van de Pbw in een penitentiaire inrichting plaatsvinden. Zo nodig kan de behandeling op basis van lid 4 van dit artikel in een ziekenhuis plaatsvinden, zoals in de afgelopen periode ook is gebeurd.

Ten aanzien van het ingediende verzoek om een voorlopige voorziening

overweegt de beroepscommissie dat de voorzitter van de beroepscommissie bij uitspraak van 5 augustus 2015, 15/2550/GV, klagers verzoek om schorsing van de beslissing van de Staatssecretaris van 30 juli 2015 heeft afgewezen. Voor het in behandeling nemen van een nieuw verzoek is geen aanleiding nu de beroepscommissie een eindbeslissing neemt. Klager zal derhalve in dat onderdeel van het aanvullend beroep niet-ontvankelijk worden verklaard.

Zaaknummer:
15/407/TA (hersteluitspraak)

Datum uitspraak:
24 augustus 2015

Beroepscommissie:
Jörg, mr. N.
Niederer, mr. J.M.L.
Raes, dr. B.C.M.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:
beklagcommissie bij FPC Van der Hoeven
Kliniek te Utrecht

Trefwoorden:
Urineonderzoek; Ontvankelijkheid
materieel; Bewegingsvrijheid
afzondering en separatie

Artikelen:
Bvt art. 24, 56; Regeling urineonderzoek
verpleegden art. 3 lid 5 en 6; Regeling
eisen persoonlijke verblijfsruimte
justitiele tbs-inrichtingen, art. 7 en 3

Samenvatting:
Personeel behoefde klager niet te

dwingen te blijven totdat urineonderzoek volledig was afgerond. Regeling eisen persoonlijke verblijfsruimte justitiële tbs-inrichtingen geldt in principe voor herstelkamers. Vermeende schendingen van recht op ventilatiemogelijkheid in herstelkamer en recht op oplevering van schone herstelkamer zijn vatbaar voor beklag, in zoverre alsnog ontvankelijk.

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van het beklag onder a. overweegt de beroepscommissie het volgende. Ingevolge artikel 3, vijfde en zesde lid, van de Regeling urineonderzoek verpleegden dient het personeel na afgifte van urine door de verpleegde een aantal handelingen in het bijzijn van die verpleegde te verrichten. Vaststaat dat de in bovenstaande artikelen genoemde handelingen bij de urinecontrole van 5 september 2014 niet in het bijzijn van klager zijn uitgevoerd. De beroepscommissie neemt als vaststaand aan dat klager, die goed op de hoogte was van de procedureregels die gelden bij de uitvoering van urinecontroles, in de gelegenheid was en niet belemmerd werd om daarbij aanwezig te zijn, maar er zelf voor heeft gekozen om de onderzoeksruimte voortijdig te verlaten, wetende dat hij hiermee de mogelijkheid om de handelingen van het personeel te controleren en observeren zou verspelen.

Weliswaar dient het personeel toe te zien op een juiste uitvoering van urinecontroles, maar dit betekent niet dat een verpleegde in dit kader in het geheel geen eigen verantwoordelijkheid toekomt. Nu klager de regels voor uitvoering van urinecontroles goed kende en wist wat de gevolgen van

zijn handelen zouden kunnen zijn, is de beroepscommissie met de beklagcommissie van oordeel dat de gevolgen van zijn keuze om voortijdig de onderzoeksruimte te verlaten voor zijn rekening en risico komen. Bezien in het licht van het vorenstaande behoefde het personeel klager niet te dwingen in de onderzoeksruimte aanwezig te blijven totdat het urineonderzoek volledig was afgerond. Gelet hierop zal het beroep ongegrond worden verklaard en zal de uitspraak van de beklagcommissie met aanvulling van de gronden worden bevestigd.

Overigens hecht de beroepscommissie eraan nogmaals op te merken dat urinecontroles zorgvuldig, controleerbaar en conform de procedureregels van de Regeling urinecontrole verpleegden moeten worden uitgevoerd, zodat een waarschuwing aan een verpleegde die aanstalten maakt om voortijdig weg te gaan op haar plaats is.

Ten aanzien van het beklag onder b. overweegt de beroepscommissie dat hetgeen in beroep is aangevoerd, mede gelet op het hiervoor overwogene, niet tot een andere beslissing kan leiden dan die van de beklagcommissie. In aanvulling op de beslissing van de beklagcommissie overweegt de beroepscommissie dat het bepaalde in artikel 8, derde lid, van Regeling urinecontrole verpleegden in dit geval niet van toepassing is, nu klager naar aanleiding van de positieve urinecontrole geen disciplinaire straf maar een (orde) maatregel is opgelegd. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie zal met aanvulling van de gronden worden bevestigd.

Ten aanzien van het beklag onder c. overweegt de beroepscommissie het volgende. Ingevolge artikel 57, tweede lid, van de Bvt staat tegen een beslissing tot afzondering eerst beklag open, nadat de afzondering twee dagen heeft geduurd.

Op 8 september 2014 is klager, naar aanleiding van een positieve urinecontrole, afgezonderd in de herstelkamer (beklagnummer b.). Deze afzondering is op 11 september 2014, bij separate beslissing, omgezet in afzondering op de eigen kamer. Deze afzondering is 12 september 2014 beëindigd. De eerste afzondering heeft, met buiten beschouwing lating van de dag waarop de beslissing is genomen, langer dan twee dagen geduurd. De tweede afzondering heeft niet langer dan twee dagen geduurd.

Gelet op de samenhang tussen de eerste en tweede afzondering (beide maatregelen zijn opgelegd naar aanleiding van de positieve urinecontrole van klager) en de aansluitende tenuitvoerlegging ervan, is de beroepscommissie, in aanmerking genomen haar uitspraak van 8 januari 2004 (RSJ 03/2413/TA), van oordeel dat (in het kader van de bepaling van de ontvankelijkheid ex artikel 57 Bvt) de duur van beide maatregelen bij elkaar moet worden opgeteld. Nu de afzondering in totaal langer dan twee dagen heeft geduurd, zal de beroepscommissie klager alsnog ook ontvankelijk verklaren in zijn beklag over de tweede afzondering. De uitspraak van de beklagcommissie op dit onderdeel zal derhalve worden

vernietigd.

Nu klager bij de urinecontrole van 5 september 2014 positief heeft gescand op het gebruik van cannabis en op 11 september 2014 nog steeds onvoldoende duidelijkheid bestond over de herkomst van de drugs, heeft het hoofd van de inrichting in redelijkheid kunnen beslissen dat het in belang van de handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting noodzakelijk was klagers afzondering voort te zetten in zijn eigen kamer. Het beklag zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Ten aanzien van het beklag als vermeld onder d. en e. overweegt de beroepscommissie het volgende. Aan de orde is de vraag of de regels in de Regeling eisen verblijfsruimte justitiële tbs-inrichtingen (hierna: de Regeling) gelden voor de herstelkamers. Allereerst staat ter beoordeling of de herstelkamers moeten worden aangemerkt als afzonderingsruimten of separeerruimten. Ingevolge artikel 1, onder aa, van de Bvt moet onder afzondering worden verstaan het insluiten van een verpleegde in een gangbare woon- of verblijfsruimte, de persoonlijke verblijfsruimte daaronder begrepen, in afwijking van de in de inrichting geldende regels. Separatie is het insluiten van een verpleegde in een speciale voor separatie bestemde ruimte, zo blijkt uit artikel 1, onder bb, van de Bvt. Het is de beroepscommissie bekend dat separatierruimten veelal (vrijwel) volledig "gestripte" ruimten zijn. De beroepscommissie neemt als vaststaand aan dat de herstelkamers in de regel worden gebruikt om verpleegden daarin af te zonderen en

dat ook klager in een herstelkamer is geplaatst in het kader van afzondering. In het verweerschrift van de inrichting van 22 december 2014 is vermeld dat de herstelkamers van deze inrichting een soortgelijke inrichting hebben als de patiëntenkamers. Op grond hiervan komt de beroepscommissie tot het oordeel dat deze herstelkamers in beginsel kunnen worden aangemerkt als gangbare woon- of verblijfsruimten en mitsdien niet als separeerruimte. De mededeling van de inrichting dat de eigenlijke (herstel)kamer via een deur af te sluiten is van de natte cel en dat de kamer zo min mogelijk meubilair en sanitair bevat doet hieraan onvoldoende af.

Voorts dient te worden beoordeeld voor welke ruimten de regels in de Regeling gelden. In de toelichting op de Regeling is vermeld dat de Regeling niet van toepassing is op de speciaal voor separatie bestemde ruimte en de ruimten bestemd voor onderzoek. In de toelichting worden afzonderingsruimten niet van de Regeling uitgesloten. Gelet hierop en in aanmerking genomen de eerdere uitspraken RSJ 22 november 2011, 11/1447/TA en RSJ 4 februari 2009, 08/2915/TA is de beroepscommissie van oordeel dat de regels in de Regeling ook gelden voor afzonderingsruimten.

Het vorenstaande in samenhang bezien leidt tot de conclusie dat de regels uit de Regeling eisen verblijfsruimte justitiële tbs-inrichtingen in principe gelden voor herstelkamers als waarvan in het onderhavige geval sprake is.

Voor wat betreft het beklag onder d. wordt het volgende overwogen. In artikel 7, derde lid, van de Regeling is bepaald dat de persoonlijke

verblijfsruimte is voorzien van een ventilatiemogelijkheid waardoor op natuurlijke dan wel mechanische wijze lucht kan worden aan- en afgevoerd. In de uitspraak van 25 maart 2013 (RSJ 13/203/TA) heeft de beroepscommissie overwogen dat een verpleegde, ingevolge het bepaalde in artikel 56, eerste lid, aanhef en onder e, van de Bvt, over de vermeende schending van een hem op grond van artikel 7 van de Regeling toekomend recht – in dit geval het recht op een ventilatiemogelijkheid – kan klagen. Gelet hierop zal de beroepscommissie de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en klager alsnog in zijn beklag ontvangen.

De inrichting heeft in beklag – onbestreden – aangevoerd dat in het raam van de herstelkamer een ventilatierooster is geplaatst en dat de herstelkamer is voorzien van een airconditioningsysteem. Klager heeft gesteld dat het airconditioningsysteem niet werkte, maar de inrichting heeft dit bestreden. Nu niet is gebleken dat klager zich tijdens zijn verblijf in de herstelkamer met klachten over de vermeende defecte airconditioning heeft gewend tot het personeel of het hoofd van de inrichting, terwijl de herstelkamer daarnaast nog beschikt over een ventilatierooster in het raam, acht de beroepscommissie onvoldoende aannemelijk geworden dat sprake was van een ondeugdelijke ventilatiemogelijkheid en onvoldoende ventilatie in de herstelkamer. Het beklag zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Voor wat betreft het beklag onder e. wordt het volgende overwogen.

De beklagcommissie heeft niet op het beklag onder e. beslist.

De beroepscommissie zal om proceseconomische redenen als eerste en enige instantie alsnog op het beklag beslissen.

In artikel 3, tweede lid, van de Regeling eisen persoonlijke verblijfsruimte justitiële tbs-inrichtingen is onder meer bepaald dat de persoonlijke verblijfsruimte schoon wordt opgeleverd aan de verpleegde.

Het beklag is gericht tegen de vermeende schending van het aan artikel 3 van de Regeling te ontnemen recht op oplevering van een schone (herstel)kamer bij intrek. Gelet op het bepaalde in artikel 56, eerste lid, aanhef en onder e, van de Bvt zal klager worden ontvangen in zijn beklag.

Klager heeft ter zitting beschreven hoe de herstelkamer eruit zag toen hij daarin zijn intrek nam en de inrichting heeft ter zitting erkend dat de herstelkamer op het moment dat klager daarin introk niet (voldoende) schoon was. Gelet hierop zal de beroepscommissie het beklag gegrond verklaren. Nu klager hiervan ongemak heeft ondervonden – hij heeft immers zelf de herstelkamer moeten schoonmaken – zal de beroepscommissie aan klager een tegemoetkoming toekennen van € 5,=.

Klager heeft de beroepscommissie verzocht om een vergoeding van de reiskosten die hij heeft gemaakt om de zitting van de beroepscommissie te kunnen bijwonen. De beroepscommissie wijst dit verzoek af, nu de vigerende regelgeving niet voorziet in een vergoedingsregeling voor reiskosten gemaakt voor het bijwonen van een

zitting van de beroepscommissie.

Zaaknummer:

15/0872/TA

Datum uitspraak:

27 juli 2015

Beroepscommissie:

Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Mulder, mw.mr.drs. L.C.
Raes, dr. B.C.M.
Bevaart, mr. E.W. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de Pompestichting te Nijmegen

Trefwoorden:

Voorwerpen op cel; Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Bvt art. 44, 56

Samenvatting:

Wijziging spelcomputerbeleid waardoor nieuwe apparaten alleen nog via firma Strijbosch aangeschaft mogen worden is geen beslissing waartegen beklag openstaat. Geen sprake van strijd met hogere wet- of regelgeving. Weigering invoer eigen spelcomputer o.g.v. dit gewijzigde beleid is geen beslissing waartegen beklag openstaat. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet leiden tot een ander oordeel dan dat van de beklagcommissie. Hierbij is in

aanmerking genomen dat een wijziging van het (spelcomputer)beleid geen beslissing betreft in de zin van artikel 56 van de Bvt waartegen beklag openstaat. De wijziging van het beleid is opgenomen in de huisregels van de afdeling die per 1 augustus 2014 gelden voor alle patiënten op een gesloten afdeling van de inrichting en is niet in strijd met een hogere regeling. Er is geen sprake van een schending van het in artikel 1 van het eerste protocol van het EVRM neergelegde recht op het ongestoorde genot van eigendom en dat aan niemand zijn eigendom zal worden ontnomen. Het EVRM staat een inbreuk op voornoemd recht toe in het algemeen belang en onder voorwaarden voorzien in de wet en in de algemene beginselen van internationaal recht. In dit geval is de beperking van klagers eigendomsrecht voorzien bij wet, namelijk artikel 44, tweede lid, van de Bvt. Uit hoofdstuk 2.6 (rechten en beperkingen daarvan) van de memorie van toelichting bij de Bvt komt naar voren dat het hoofd van de inrichting, met inachtneming van het in artikel 2, tweede lid, van de Bvt neergelegde beginsel van minimale beperkingen, de nodige vrijheid wordt gelaten de geëigende maatregelen te nemen. De tussenkomst van de wetgever is in die gevallen niet vereist. Het hoofd van de inrichting is derhalve bevoegd op het niveau van de huisregels het eigendomsrecht van spelcomputers te beperken. Deze beperking dient, gelet op de beweegredenen van het hoofd van de inrichting, een algemeen belang, namelijk de eveneens in artikel 44, tweede lid van de Bvt genoemde gronden. Aannemelijk is dat het veel inspanningen van de

inrichting vergt spelcomputers te controleren op ongeoorloofde toegang tot het internet. Naar het oordeel van de beroepscommissie kan van de inrichting niet worden gevergd dat zij voortdurend moet controleren of ongeoorloofde toegang tot internet daadwerkelijk mogelijk is. Gelet hierop is de orde en veiligheid in de inrichting er mee gediend, dat verder bezit van al aanwezige spelcomputers in de eigen verblijfsruimte alleen is toegestaan als deze zijn gecontroleerd en verzegeld door de firma Strijbosch en dat daarnaast alleen invoer van bij de firma Strijbosch gekochte spelcomputers is toegestaan. De omstandigheid dat deze firma mogelijk hogere prijzen hanteert dan andere winkels kan daaraan niet afdoen nu deze firma de inrichting kan garanderen dat haar apparaten voldoen aan de eisen die de inrichting uit veiligheidsoverwegingen daaraan stelt. Vast staat dat klager op 11 september 2014 zijn PS 4 in eigen beheer heeft gekregen, omdat hij daartoe vóór invoering op 1 augustus 2014 van het gewijzigde beleid had verzocht, alsmede dat klager zelf heeft besloten deze op 14 september 2014 weer uit te voeren en dat hij op 30 november 2014 heeft verzocht deze PS 4 weer in te voeren. Bij brief van 25 juli 2014 van het hoofd van de inrichting is aan alle patiënten meegedeeld dat het op 1 juli 2014 vastgestelde, gewijzigde beleid ten aanzien van onder meer spelcomputers per 1 augustus 2014 ingaat. Derhalve was klager daarvan op de hoogte of had hij daarvan op de hoogte kunnen zijn. De weigering van invoer is een beslissing die volgens deze algemene regeling is genomen en kan, nu deze algemene regeling niet in strijd is met hogere wet-

en regelgeving, niet worden aangemerkt als een beslissing waartegen op grond van artikel 56 Bvt beklag openstaat. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/0730/TA

Datum uitspraak:

20 juli 2015

Beroepscommissie:

Woensel, mr. A.M. van
Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Raes, dr. B.C.M.
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie FPC Dr. S. van Mesdag
te Groningen

Trefwoorden:

Bezoek

Artikelen:

Bvt art. 37

Samenvatting:

Alvorens bezoek van klagers vriendin, oud stagiaire, toe te staan had gedegen onderzoek gedaan moeten worden naar impact van dat bezoek. Weigering van (aanvankelijk toegestaan) bezoek i.v.m. onrust bij verpleegden en personeel onredelijk nu argumenten daarvoor al onderkend hadden moeten worden t.t.v. aanvankelijke besluit tot toestaan van bezoek. Beroep hoofd inrichting ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Aan klager is het aanvankelijk

toegestaan bezoek van zijn vriendin, die eerder als stagiaire in de inrichting had gewerkt, te ontvangen. Vervolgens is beslist dat bezoek te weigeren omdat dit onrust bij verpleegden en medewerkers veroorzaakte.

Naar het oordeel van de beroepscommissie had het hoofd van de inrichting, alvorens het bezoek toe te staan, gedegen onderzoek moeten doen naar de impact van dit bezoek op medeverpleegden en personeel en daarmee op de orde en veiligheid in de inrichting. De omstandigheid dat dit is nagelaten, kan in een later stadium niet zonder meer aan klager worden tegengeworpen.

De aangevoerde argumenten voor de beslissing klagers vriendin niet meer als bezoek toe te laten, moeten worden geacht reeds bekend te zijn geweest - dan wel hadden in ieder geval onderkend moeten worden - toen in februari 2014 werd beslist over de toelaatbare contacten tussen klager en zijn vriendin. Tegen die achtergrond kan de enkele omstandigheid dat het bezoek aan klager enige onrust binnen de inrichting veroorzaakte, niet tot het oordeel leiden dat de beslissing dat bezoek niet meer toe te staan niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt.

De beroepscommissie zal het beroep van het hoofd van de inrichting ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagrechtter in zoverre bevestigen met aanvulling van de gronden.

Zaaknummer:

15/0570/TA

Datum uitspraak:

20 juli 2015

Beroepscommissie:

Woensel, mr. A.M. van
Raes, dr. B.C.M.
Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechtter bij de
Pompestichting, locatie Zeeland

Trefwoorden:

Arbeid en werkzaamheden;
Ontvankelijkheid materieel

Artikelen:

Bvt art. 56
Arbeidsomstandighedenbesluit art. 6.2,
6.25

Samenvatting:

Op arbeidsplaatsen dient voldoende niet-verontreinigende lucht aanwezig te zijn. Uit verklaring Arbo-adviseur volgt dat in werkruimte voldoende ventilatie is in relatie tot gebruik van die ruimte. Niet aannemelijk dat Arbeidsomstandighedenbesluit niet is nageleefd. Klager alsnog ontvankelijk in beklag, maar beklag ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 6.2 van het Arbeidsomstandighedenbesluit, dat ook van toepassing is op werkruimten als de onderhavige, dient op arbeidsplaatsen voldoende niet-verontreinigende lucht aanwezig te zijn, zodat klager ontvankelijk is in zijn beklag.

Volgens artikel 6.25 van het Arbeidsomstandighedenbesluit is

artikel 6.2 niet van toepassing op arbeidsplaatsen in justitiële inrichtingen die vóór 1 september 1990 als zodanig in gebruik waren, voor zover de naleving daarvan redelijkerwijs niet kan worden gevegd. Het is de beroepscommissie ambtshalve bekend dat De Corridor al vóór 1990 als justitiële inrichting in gebruik was, maar uit de stukken en de behandeling ter zitting niet aannemelijk geworden - noch is dit aangevoerd door het hoofd van de inrichting - dat naleving van artikel 6.2 in de betreffende werkruimte redelijkerwijs niet kan worden gevegd.

Het hoofd van de inrichting heeft klagers stelling dat er onvoldoende frisse lucht in de werkruimte zou zijn, gemotiveerd betwist. Uit de verklaring van de Arbo-adviseur volgt dat in die ruimte voldoende ventilatie is in relatie tot het gebruik dat van die ruimte wordt gemaakt.

De beroepscommissie acht op grond daarvan niet aannemelijk geworden dat artikel 6.2 van het Arbeidsomstandighedenbesluit niet is nageleefd. Zij zal derhalve het beklag alsnog ongegrond verklaren.

Ten overvloede zij opgemerkt dat klager, die voornamelijk in de buitenlucht werkzaamheden verricht en alleen bij slecht weer in de onderhavige ruimte werkt, desgewenst in staat wordt gesteld regelmatig een luchtje te scheppen.

Zaaknummer:

15/0610/TA

Datum uitspraak:

13 juli 2015

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.
Niederer, mr. J.M.L.
Raes, dr. B.C.M.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

alleensprekende beklagrechter bij FPC
Van der Hoeven Kliniek te Utrecht

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid afzondering en
separatie; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bvt art. 34

Samenvatting

Individuele programma waarbinnen klager geen 4 uren per dag met medeverpleegden kon doorbrengen is afzondering. Gezien voorgeschiedenis en gedrag van klager 1e verlengingen niet onredelijk, maar geen noodzaak verdere verlenging na verbetering in gedrag. Beroep deels on- en gegrond, tegemoetkoming € 420,= mede vanwege lang moeten wachten op uitspraak van de beklagrechter.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie stelt voorop dat het lang heeft geduurd voordat de inrichting inlichtingen over klager klachten aan de beklagrechter heeft verstrekt en voordat de beklagrechter uitspraak heeft gedaan. Hoewel de wetgever geen termijn heeft gesteld waarbinnen de inrichting inlichtingen dient te verschaffen en geen rechtsgevolgen heeft verbonden aan de overschrijding door de beklagcommissie van de in artikel 65, eerste lid, van de Bvt genoemde termijn, acht de

beroepscommissie het vanuit het oogpunt van een juiste rechtsbedeling van groot belang dat de inrichting – ook in ‘piekperiodes’ - tijdig inlichtingen aan de beklagcommissie verschaft en dat de beklagcommissie voortvarend en met inachtneming van de termijn uit artikel 65, eerste lid, van de Bvt op het beklag beslist.

Ten aanzien van het beroep inzake het beklag onder a. tot en met d. overweegt de beroepscommissie het volgende. Klager is op 26 juni 2013 overgeplaatst uit De Rooyse Wissel naar de Van der Hoeven Kliniek. De beroepscommissie neemt als vaststaand aan dat klagers behandeling in De Rooyse Wissel in een impasse was geraakt, (mede) doordat klager ontwrichtend gedrag vertoonde op de (leef)afdeling. De inrichting heeft – onweersproken – aangevoerd dat klager een verblijf op een leefafdeling niet goed aankan, dat hij bekend staat om zijn verbale en fysieke agressie zowel gericht tegen medewerkers als tegen medepatiënten, en dat sprake is van een hoge mate van psychopathie. Bovenstaande omstandigheden in samenhang bezien, heeft de inrichting besloten klager bij binnenkomst een individueel programma te geven. Gedurende dit individuele programma – dat tot begin januari 2014 heeft geduurd – heeft klager (meestal) geen vier uren per dag met medeverpleegden kunnen doorbrengen. Dit individuele programma dient dan ook te worden aangemerkt als afzondering als bedoeld in artikel 34 van de Bvt.

Voor wat betreft het beklag onder a. en b. – dat betrekking heeft op de afzondering van 17 september 2013

tot 13 november 2013 – overweegt de beroepscommissie het volgende. Gelet op klagers voorgeschiedenis, zijn psychopathie en zijn gedrag in De Rooyse Wissel (verbaal en fysiek geweld, (be)dreigend en ontwrichtend gedrag en drugsgebruik) acht de beroepscommissie begrijpelijk dat de inrichting, met het oog op het belang van de handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting, klager bij binnenkomst een beperkt individueel programma heeft opgelegd dat bij goed functioneren geleidelijk en stapsgewijs kon worden uitgebreid. Uit de inlichtingen van de inrichting alsmede het overgelegde behandelverslag over de periode van 26 juni tot 17 september 2013 komt naar voren dat klager zich in de inrichting dreigend en dwingend gedroeg, dat hij ex- en impliciet dreigende uitspraken deed en dat hij in discussies en conflicten geraakte met personeelsleden en medeverpleegden, waardoor handhaving van het individuele programma onder strikte begeleiding nodig bleef. Begin juli 2013 werd bekend dat klager een brief met daarin (impliciete) bedreigingen had gestuurd naar zijn voormalige behandelaar in De Rooyse Wissel. Voorts heeft hij bij een urinecontrole van 24 augustus 2013 positief gescoord op het gebruik van softdrugs en op 4 en 5 september 2013 geweigerd mee te werken aan urinecontroles. Hoewel de uitslag van een op 12 september 2013 uitgevoerde urinecontrole negatief was en uit het behandelverslag blijkt dat zijn dreigende gedrag langzaam iets minder werd, is de beroepscommissie, gelet op klagers voorgeschiedenis en zijn algehele gedrag in de periode voorafgaande aan 17 september 2013, van oordeel dat

de beslissing van de inrichting van 17 september 2013 om klagers afzondering te verlengen niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. Uit de (schriftelijke en mondelinge) inlichtingen van de inrichting komt naar voren dat naarmate de tijd vorderde klagers gedrag langzaam maar zeker iets verbeterde, maar dat nog steeds sprake was van dreigend en dwingend gedrag en dat klager nog steeds als onbetrouwbaar werd ingeschat. Daarnaast is gebleken dat de inrichting heeft geprobeerd klagers activiteitenprogramma stapsgewijs uit te breiden met (vooral individuele maar ook enkele gemeenschappelijke) activiteiten, maar dat klager veel van deze activiteiten regelmatig weigerde. Naast het feit dat dit ertoe leidde dat klager veel op zijn kamer verbleef, had deze weigering ook tot gevolg dat het personeel zich een onvoldoende beeld kon vormen van klagers functioneren in een andere setting en in (klein) groepsverband. Alle bovengenoemde omstandigheden in samenhang bezien is de beroepscommissie van oordeel dat de inrichting ook op 15 oktober 2013 nog in redelijkheid heeft kunnen beslissen dat het in verband met de handhaving van de orde en veiligheid in de inrichting noodzakelijk was om klagers afzondering te verlengen.

Gelet op het vorenstaande zal de beroepscommissie het beroep inzake het beklag onder a. en b. ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagrechtter op deze onderdelen met aanvulling van de gronden bevestigen.

Wat betreft het beklag onder c. en d. – dat betrekking heeft op de afzondering van 13 november 2013 tot begin januari

2014 – overweegt de beroepscommissie het volgende. Ter zitting is namens de inrichting toegelicht dat naarmate de tijd vorderde klagers gedrag, hoewel nog steeds dwingend van aard, steeds meer verbeterde. Uit het verweerschrift van de inrichting van 30 januari 2015 blijkt dat klager sinds september 2013 steeds vaker deelnam aan de hem aangeboden individuele activiteiten en vanaf oktober 2013 aan enkele activiteiten in klein groepsverband. De inrichting heeft voldoende tijd en gelegenheid gehad klager te begeleiden en te observeren in verschillende situaties en settings. Niet is gebleken dat klager in oktober of november 2013 betrokken is geweest bij incidenten dan wel dat nog onverminderd sprake was van dreigend of dwingend gedrag waarmee hij niet op de afdeling te handhaven zou zijn. Gelet hierop en nu voorts niet is gebleken of en, zo ja, welke pogingen de inrichting heeft ondernomen om tot beëindiging van de afzondering te komen, acht de beroepscommissie de noodzaak voor voortduring van de afzondering vanaf 13 november 2013 niet aannemelijk geworden. De beslissingen waartegen de klachten onder c. en d. zijn gericht dienen naar het oordeel van de beroepscommissie dan ook te worden aangemerkt als onredelijk en onbillijk. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagrechtter zal in zoverre worden vernietigd en het beklag zal gegrond worden verklaard. Nu de rechtgevolgen van de onder c. en d. genoemde beslissingen niet meer ongedaan gemaakt kunnen worden ziet de beroepscommissie aanleiding voor het toekennen van een tegemoetkoming. Zij bepaalt de

hoogte van die tegemoetkoming, in aanmerking genomen dat de onder c. en d. genoemde maatregelen bij elkaar acht weken hebben geduurd, op € 420,=. Hierbij is ook betrokken de omstandigheid dat klager lang heeft moeten wachten op de uitspraak van de beklagrechtter.

Ten aanzien van het beroep inzake het beklag onder e, welk beroep is gericht tegen het niet toekennen van een tegemoetkoming door de beklagrechtter, wordt het volgende overwogen. De beroepscommissie acht aannemelijk dat klager in de periode van 26 september tot 23 oktober 2013, waarin er in strijd met de wet nog geen behandelplan lag, wel behandelactiviteiten aangeboden heeft gekregen. Gelet hierop en nu is gebleken dat klager er zelf voor heeft gekozen niet aan alle aangeboden behandelactiviteiten deel te nemen, ziet de beroepscommissie geen aanleiding voor het toekennen van een tegemoetkoming. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagrechtter zal in zoverre worden bevestigd.

Zaaknummer:

15/1333/TA

Datum uitspraak:

10 juli 2015

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.

Niederer, mr. J.M.L.

Raes, dr. B.C.M.

Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

FPC De Rooyse Wissel te Venray

Trefwoorden:

Dwangmedicatie

Artikelen:

Bvt art. 16b onder a, 16c

Samenvatting:

Beslissing a-dwangbehandeling 6 maanden na stoppen eerdere behandeling. Eerdere advisering door tweede psychiater betekent niet dat deze bij behandeling betrokken is. In periode zonder medicatie sprake van psychotisch afglijden. Aannemelijk dat gevaar voortkomende uit stoornis, zonder behandeling, niet binnen redelijke termijn kan worden weggenomen. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Op 8 april 2014 heeft het hoofd van de inrichting beslist tot toepassing van a-dwangbehandeling ten aanzien van klager en op 31 juli 2014 is beslist om deze a-dwangbehandeling voort te zetten. Vast staat dat deze a-dwangbehandeling op 2 oktober 2014 is beëindigd. De in onderhavige zaak bestreden beslissing dateert van 22 april 2015. Nu meer dan zes maanden zit tussen de beëindiging van de vorige a-dwangbehandeling en de onderhavige beslissing, staat vast dat het in deze zaak gaat om een 'nieuwe' beslissing tot a-dwangbehandeling als bedoeld in artikel 16c, eerste lid, van de Bvt. Daartegen staat rechtstreeks beroep open.

Alvorens het hoofd van de inrichting een beslissing tot toepassing van

a-dwangbehandeling kan nemen dient hij zich ingevolge artikel 16c, tweede lid, van de Bvt te laten adviseren door de behandelend psychiater alsmede door een (tweede) psychiater die de verpleegde met het oog daarop kort tevoren heeft onderzocht maar niet bij diens behandeling betrokken was. De vraag ligt voor of de tweede psychiater voldoet aan deze in de Bvt gestelde eis. Naar het oordeel van de beroepscommissie is dat het geval. Het enkele feit dat de betreffende psychiater klager al eens eerder heeft beoordeeld in het kader van een aanvraag voor a-dwangbehandeling, betekent niet dat die psychiater betrokken is geweest bij de behandeling van klager.

Zowel tegen de eerste beslissing tot toepassing van a-dwangbehandeling (van 8 april 2014) als tegen de beslissing tot verlenging van de a-dwangbehandeling (van 31 juli 2014) heeft klager (beklag en) beroep ingesteld. De beroepscommissie heeft in haar uitspraken RSJ 2 juli 2014, 14/1196/TA en 14/1256/TA en RSJ 9 juli 2015, 15/739/TA beslist dat het hoofd van de inrichting in redelijkheid kon beslissen tot toepassing van a-dwangbehandeling ten aanzien van klager omdat aannemelijk is dat klager lijdt aan een psychotische stoornis, dat klager vanuit die stoornis gevaar veroorzaakt en dat zonder een geneeskundige behandeling het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens klager doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen.

Vast staat dat op 2 oktober 2014 op verzoek van klager is gestopt met de

a-dwangbehandeling. De inrichting heeft te kennen gegeven dat klager een laatste kans heeft gekregen om aan te tonen dat hij zonder medicatie kan functioneren.

Uit de verklaringen van de behandeld psychiater (H.) en de onafhankelijk psychiater (K.) komt het volgende naar voren. Klager is gediagnosticeerd met een psychotische stoornis NAO, waarbij ziektebesef en motivatie voor behandeling totaal ontbreken. Het afgelopen jaar is veel moeite gedaan, in de vorm van motiverende gesprekken, psycho-educatie en het betrekken van klagers familie bij de behandeling, om klager te bewegen tot vrijwillige medicatie-inname. Echter, klager weigert nog steeds medicatie. Daardoor is hij verder aan het afglijden. Klager maakte nauwelijks contact meer en maakte stereotype bewegingen (katatonie). Hij kon zich grimmig en dreigend opstellen en leek akoestische hallucinaties te horen. Vanwege zijn katatone toestand moest klager gesepareerd worden. Inname van antipsychotische medicatie is de enige manier om klagers psychose doelmatig te verminderen. Zolang hij psychotisch blijft is hij op langdurige dwangverpleging aangewezen, omdat er een groot risico op recidive bestaat. Gezien zijn voorgeschiedenis is a-dwangbehandeling aangewezen.

Uit de toelichting van de inrichting van 15 mei 2015 blijkt het volgende. In toenemende mate is sprake van zelfverwaarlozing en paranoia, waardoor een gevaar is ontstaan voor klagers gezondheid en veiligheid. Daarnaast roept klager met zijn dreigende en agressieve gedrag jegens anderen

gevaar over zichzelf af. Op 13 april 2015 is hij vanwege zijn oninvoelbare, gespannen gedrag en katatone toestandsbeeld gesepareerd. Op 17 april 2015 is hij afgezonderd. Klager kan zich enkel staande houden onder intensieve begeleiding.

Na toediening van het tweede medicatiedepot (op 8 mei 2015) is een gestage vooruitgang in klagers gedrag zichtbaar.

Op grond van het vorenstaande is aannemelijk geworden dat in de periode van oktober 2014 tot half april 2015 – waarin klager geen medicatie innam, omdat hij de kans kreeg te laten zien dat hij geen medicatie nodig heeft – sprake was van geleidelijk psychotisch afglijden. Gelet hierop en op klagers voorgeschiedenis (hij heeft zijn indexdelict gepleegd tijdens een psychose) acht de beroepscommissie aannemelijk geworden dat klager een psychotische stoornis heeft, dat klager vanuit die stoornis gevaar voor zichzelf en anderen veroorzaakt en dat, zonder een geneeskundige behandeling, het gevaar dat de stoornis van zijn geestvermogens klager doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. Voor de beroepscommissie is voldoende aannemelijk dat de gekozen dwangbehandeling voldoet aan de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. De beslissing van de het hoofd van de inrichting om bij klager een dwangbehandeling als bedoeld in artikel 16b, aanhef en onder a, van de Bvt toe te passen kan gezien het vorenstaande niet worden aangemerkt als onredelijk of onbillijk. Het beroep zal dan ook ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/0218/TA

Datum uitspraak:

9 juli 2015

Beroepscommissie:

Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Bos, drs. W.A.Th.
Mulder, mw.mr.drs. L.C.
Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij FPC De Rooyse
Wissel te Venray

Trefwoorden:

Telefoon; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bvt art. 38; EVRM art. 8

Samenvatting:

Hoewel niet vaststaat dat met klagers telefoongesprek is meegeluisterd, is door enkel opnemen van telefoon in kantoor - waardoor mogelijkheid werd gecreëerd mee te luisteren - inbreuk gemaakt op klagers recht om vrij te telefoneren en recht op privacy. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 5,=.

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van het beklag als vermeld onder a, b, d. en e. overweegt de beroepscommissie dat hetgeen in beroep is aangevoerd niet tot andere beslissingen kan leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard en de uitspraak van de beklagcommissie zal, voor zover daartegen beroep is ingesteld, worden bevestigd.

Ten aanzien van het beklag als vermeld onder c. overweegt de beroepscommissie het volgende. Ingevolge artikel 38, eerste lid, van de Bvt heeft een verpleegde, behoudens de overeenkomstig het tweede tot en met het vijfde lid te stellen beperkingen, het recht telefoongesprekken te voeren met personen buiten de inrichting. Ingevolge artikel 38, tweede lid, van de Bvt kan het hoofd van de inrichting bepalen dat op de door of met een verpleegde gevoerde telefoongesprekken toezicht wordt uitgeoefend. Dit toezicht kan onder meer omvatten het beluisteren van een telefoongesprek.

Vast staat dat op 26 april 2014, toen klager aan het bellen was, de telefoon in het kantoor – welke telefoon in verbinding staat met de telefoon waarmee klager belde – door een medewerker is opgenomen, waardoor deze kon meeluisteren met het telefoongesprek van klager. Eveneens staat vast dat het hoofd van de inrichting niet had bepaald dat op of omstreeks 26 april 2014 toezicht (als bedoeld in artikel 38, tweede lid, van de Bvt) op klagers telefoongesprekken diende te worden uitgeoefend. Hoewel niet kan worden vastgesteld dat de betreffende medewerker daadwerkelijk heeft meegeluisterd met het telefoongesprek van klager, is de beroepscommissie van oordeel dat door het enkel opnemen van de telefoon in het kantoor – waardoor de mogelijkheid werd gecreëerd met klagers telefoongesprek mee te luisteren – een inbreuk is gemaakt op klagers recht om zonder beperkingen te telefoneren (artikel 38, eerste lid, Bvt) alsmede

klagers recht op privacy (artikel 8 EVRM), terwijl een wettelijke grondslag voor die inbreuk – meer in het bijzonder een beslissing als bedoeld in artikel 38, tweede lid, van de Bvt – ontbrak. Gelet hierop zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren. De beroepscommissie ziet aanleiding voor het toekennen van een tegemoetkoming en bepaalt de hoogte van die tegemoetkoming, waarbij in aanmerking wordt genomen dat sprake was van een incident (mogelijk als gevolg van een vergissing) en dat niet kan worden vastgesteld dat daadwerkelijk is meegeluisterd met zijn telefoongesprek, op € 5,=.

Zaaknummer:

15/0647/TB

Datum uitspraak:

13 augustus 2015

Beroepscommissie:

Woensel, mr. A.M. van
Wouda, drs. J.E.
Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.
Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel; Plaatsing/
overplaatsing intern; Plaatsing/
overplaatsing longstay

Artikelen:

Bvt art. 11, 31, 56

Samenvatting:

Besluit Staatssecretaris om met

instemming van Pompestichting niet in te gaan op klagers verzoek tot overplaatsing van de ene naar de andere longstayvoorziening van Pompestichting, is afwijzing van verzoek door Pompestichting. Betreft interne overplaatsing waartegen geen beklag of beroep openstaat. Klager niet-ontvankelijk in beroep. Het is aan de wetgever te voorzien in mogelijkheid van beroep tegen beslissing over interne overplaatsing van longstayers binnen Pompestichting.

Rechtsoverwegingen:

Uit artikel 11 van de Bvt volgt dat de Staatssecretaris beslist in welke inrichting een tbs-gestelde wordt geplaatst. Tegen een dergelijke beslissing staat op grond van artikel 69, eerste lid, onder a, Bvt beroep open. Ingevolge artikel 31, derde lid, Bvt beslist het hoofd van de inrichting op welke afdeling binnen de inrichting een tbs-gestelde wordt geplaatst. Tegen een dergelijke beslissing staat op grond van artikel 56 lid 1, aanhef en onder b, Bvt alleen beklag open als het gaat om plaatsing op een afdeling voor intensieve zorg (vgl. RSJ 30 januari 2002, 01/1977/TA) en, op grond van artikel 56 lid, aanhef en onder e, Bvt als door de plaatsing sprake is van een schending van een op grond van wet of verdrag toekomend recht van de verpleegde (vgl. RSJ 3 december 2009, 09/2201/TA). Hetzelfde geldt voor de weigering van het verzoek van een verpleegde intern overgeplaatst te worden.

Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting heeft de Staatssecretaris klagers verzoek aan de Pompestichting voorgelegd en vervolgens met

instemming van de Pompestichting besloten niet in te gaan op het verzoek om overplaatsing. Nu het aan het hoofd van de inrichting was te beslissen op het verzoek van klager, moet deze geacht worden het verzoek te hebben afgewezen en moet het bezwaar van klager worden geacht tegen deze beslissing te zijn gericht; aan de schriftelijke reactie van de Staatssecretaris komt in zoverre geen betekenis toe. Voor zover het beroep is gericht tegen die reactie is klager daarin niet-ontvankelijk.

Gelet op de navolgende overwegingen ziet de beroepscommissie aanleiding de zaak zelf af te doen in plaats van deze te verwijzen naar de beklagcommissie.

De longstayvoorziening van de locatie Vught en de longstayvoorziening van de locatie Zeeland maken beide deel uit van de Pompestichting. Deze longstayafdelingen kunnen dan ook niet worden aangemerkt als afzonderlijke tbs-inrichtingen. Klagers verzoek ziet derhalve op een interne overplaatsing, tegen de afwijzende beslissing waarop in beginsel geen beklag of beroep openstaat.

Inhoudelijk is door en namens klager aangevoerd dat hij in Vught meer ruimte had voor werk en sport dan in Zeeland, dat zijn ouders in Zeeland minder bij klager en zijn behandeling zijn betrokken dan in Vught het geval was en dat klager in Vught een meer gestructureerde behandeling en meer kwaliteit van leven genoot dan in Zeeland. Naar het oordeel van de beroepscommissie kunnen deze bezwaren niet worden aangemerkt als een beroep op schending van een op grond van wet of verdrag aan klager

toekomend recht.

Het voorgaande brengt mee dat klager niet-ontvankelijk moet worden verklaard in zijn beroep. Daaraan kan, anders dan door de raadvrouw is betoogd, niet afdoen dat het de Staatssecretaris is geweest die schriftelijk heeft gereageerd op het verzoek om overplaatsing, evenmin als de omstandigheid dat thans nog slechts twee longstayvoorzieningen bestaan (in Zeeland en in Vught), die beide tot de Pompestichting behoren. Bij dit laatste neemt de beroepscommissie in aanmerking dat het uitgangspunt, dat bij interne overplaatsingen - en bij afwijzende beslissingen op een verzoek om zo'n overplaatsing - geen beroepsmogelijkheid bestaat, zijn grond vindt in het feit dat die beslissingen worden genomen op basis van behandelinhoudelijke overwegingen, in de waardering waarvan de beroepscommissie niet pleegt te treden. Het gaat de rechtsprekende taak van de beroepscommissie te buiten in dergelijke gevallen alsnog beroep open te stellen, ook als dat wordt beperkt tot beslissingen over interne overplaatsingen van longstayers binnen de Pompestichting. Het is aan de wetgever in een dergelijke beroepsmogelijkheid te voorzien.

Zaaknummer:

15/0800/TR

Datum uitspraak:

12 augustus 2015

Beroepscommissie:

Woensel, mr. A.M. van
Raes, dr. B.C.M.

Schaap-Meulemeester, mr. C.A.M.

Gemert, mr. H.S. van (secr.)

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing extern ongelijk regime ongelijk beveiligingsniveau niet EBI of longstay

Artikelen:

WvSr art. 13

Samenvatting:

Afwijzing verzoek van levenslang gestrafte tot overplaatsing naar tbs-kliniek is niet onredelijk, gelet op klagers psychische gesteldheid en het feit dat klagers verzoek in de kern is gebaseerd op zijn wens te resocialiseren. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Een tot gevangenisstraf veroordeelde kan in voorkomende gevallen wegens zijn gebrekkige ontwikkeling of ziekelijke stoornis van zijn geestvermogens worden geplaatst in een tbs-inrichting op grond van artikel 13, eerste lid, Wetboek van Strafrecht (Sr). Het derde lid van artikel 13 Sr bepaalt dat de beslissing tot een dergelijke plaatsing wordt gebaseerd op een met redenen omkleed (gezamenlijk of afzonderlijk uitgebracht) advies van tenminste twee gedragsdeskundigen van verschillende disciplines - onder wie een psychiater - die de betrokkene hebben onderzocht. Tegen de beslissing tot plaatsing in een tbs-inrichting, alsmede tegen de weigering een verzoek om een dergelijke plaatsing in te willigen, staat beroep open bij de RSJ.

De beroepscommissie stelt voorop dat niet alleen in geval van detentieongeschiktheid van een

gedetineerde plaatsing in een tbs-inrichting in de rede ligt, maar ook in het geval de in het gevangeniswezen beschikbare psychiatrische zorg niet afdoende is voor de gedetineerde in verband met zijn psychopathologie dan wel garanties voor een humane tenuitvoerlegging van de opgelegde gevangenisstraf in het licht van die pathologie ontbreken (vgl. RSJ 11 juni 2007, 06/1794/TR; RSJ 15 december 2010, 10/1608/TB; RSJ 8 november 2011, 11/1060/TB).

Naar aanleiding van klagers verzoek tot plaatsing in een tbs-inrichting is hij onderzocht door GZ-psycholoog G., die van zijn - mede op de inlichtingen van de p.i.'s waarin klager verbleef gebaseerde - bevindingen verslag heeft gedaan in een rapport van 26 oktober 2014. Dat rapport houdt, samengevat, het volgende in:

Eerder is door het Pieter Baan Centrum in 1996 en 1999 bij klager, naast alcoholmisbruik en een laaggemiddeld IQ, een ernstige persoonlijkheidsstoornis geconstateerd. Na de veroordeling tot de onderhavige gevangenisstraf heeft klager in diverse PPC's verbleven, laatstelijk in dat van de p.i. Vught van september 2011 tot januari 2014. Daar zijn in de loop der jaren verscheidene behandelplannen opgesteld. In 2012 onderging klager gedurende enige maanden behandeling van een psychotherapeut met wie hij gesprekken voerde over het indexdelict. Na wederzijds overleg werden deze gesprekken beëindigd. Vanaf oktober 2012 had klager volgens het PPC geen "hulpvraag" meer, zag men daar geen indicatie meer voor verblijf in het PPC en werd overwogen hem naar een afdeling

voor langgestraften te plaatsen, hetgeen uiteindelijk is gerealiseerd in januari 2014.

Thans is moeilijk in te schatten wat van de eerder geconstateerde persoonlijkheidsstoornis na 15 jaar detentie resteert. Testonderzoek was niet in volle omvang mogelijk. Het onderzoek heeft geen aanwijzingen opgeleverd voor het bestaan van een persoonlijkheidsstoornis; wel is het mechanisme van externalisatie nog duidelijk aanwezig en zijn er indicaties van verlatingsangst. Evenmin kan worden geconcludeerd tot een score op de Symptom Check List 90 (SCL-90), zoals depressie of angst. Van meer testonderzoek of langduriger gesprekken zijn niet wezenlijk andere uitkomsten te verwachten; het ontbreken van duidelijk te behandelen problematiek zal niet veranderen. Samenvattend kan worden gesteld dat het met klagers welzijn momenteel redelijk is gesteld. Overplaatsing naar een tbs-inrichting is niet geïndiceerd. Men zou op humanitaire gronden kunnen pleiten voor betere leefomstandigheden van de detentie, vergelijkbaar met de woonsituatie op een tbs-longstayafdeling, maar plaatsing op zo'n afdeling wordt door klager nadrukkelijk afgewezen.

Namens de Staatssecretaris is gemotiveerd betoogd dat klager niet detentieongeschikt is. Door en namens klager is dit niet betwist en de beroepscommissie heeft geen enkele aanleiding te veronderstellen dat daarvan niettemin sprake zou zijn. In dat opzicht is er derhalve geen grond klager op de voet van artikel 13 Sr over te plaatsen naar een tbs-inrichting.

Dat laat evenwel onverlet dat, zoals hiervoor is overwogen, zo'n overplaatsing ook kan worden gebaseerd op de in het gevangeniswezen mogelijk ontoereikende psychiatrische zorg voor klager of op eventueel ontbrekende garanties voor een humane tenuitvoerlegging van de opgelegde gevangenisstraf in het licht van zijn psychopathologie.

Uit de eigen verklaring van klager volgt dat hij geen psychische klachten heeft en dat hij geen behoefte heeft aan psychische begeleiding of ondersteuning, naast zijn wekelijkse gesprekken met de pastor. Ook psycholoog G. heeft bij zijn onderzoek van klager geen noodzaak voor (nadere) psychologische of psychiatrische zorg of behandeling kunnen vaststellen. Het is dan ook niet aannemelijk dat geen sprake is van toereikende psychiatrische zorg of dat de tenuitvoerlegging van klagers gevangenisstraf in het licht van zijn psychopathologie inhumain zou zijn. Terzijde wordt opgemerkt dat, anders dan door en namens klager is betoogd, de beroepscommissie geenszins aannemelijk acht dat psycholoog G. in het kader van zijn onderzoek slechts gedurende korte tijd met klager heeft gesproken en ziet de beroepscommissie ook anderszins geen reden te twijfelen aan de validiteit van diens bevindingen. In het verlengde van het ontbreken van prangende psychische problematiek bij klager moet worden geconstateerd dat klagers verzoek tot overplaatsing in het bijzonder is ingegeven door zijn wens te resocialiseren en zijn onvrede over de obstakels die hij daarbij op zijn weg meent te vinden door het in zijn ogen veel te beperkte, en daarmee met

het EVRM strijdige, gratiebeleid van de overheid.

Door klagers raadvrouw en de Staatssecretaris is in dit verband gewezen op het belang van de rechtspraak van het EHRM, waarvan sinds het arrest Vinter e.a. tegen het Verenigd Koninkrijk van 9 juli 2013 (nrs. 66069/09, 130/10 en 3896/10) de strekking is dat ook tot levenslang gestraften in elk geval perspectief moet worden geboden op mogelijke beëindiging van de detentie. Voor Nederland zijn in dit verband de wijze van invulling van de detentie en de mogelijkheid beëindiging aan de orde te kunnen stellen in een gratieprocedure belangrijke elementen, zoals de RSJ heeft overwogen in zijn uitspraak van 19 mei 2015 (14/3242/GV).

De plaatsing in een tbs-inrichting op de voet van artikel 13 Sr is evenwel niet de geëigende weg om - met omzeiling van de gratieprocedure - resocialisatie te bewerkstelligen. Die bepaling ziet, naar tekst en strekking, slechts op een beperkt aantal, hiervoor al omschreven, categorieën gedetineerden. Klagers standpunt, dat er in de kern op neer komt dat vanwege het onjuist geachte gratiebeleid van de overheid de weg van artikel 13 Sr moet worden opengesteld voor alle levenslang gestrafte gedetineerden met enige psychische problematiek, kan niet als juist worden aanvaard. Ook de door de raadvrouw in dit verband aangehaalde uitspraken nopen niet tot dat standpunt.

In de onderhavige zaak heeft de Staatssecretaris aan zijn afwijzende beslissing op klagers verzoek hem te plaatsen in een tbs-inrichting (mede) het eerdergenoemde rapport van

psycholoog G. ten grondslag gelegd. Van het bestaan van een advies van een tweede deskundige is niet gebleken. Gelet evenwel op hetgeen door en namens klager is opgemerkt over zijn psychische gezondheid, de bevindingen van psycholoog G. inzake de psychische gesteldheid van klager en in aanmerking genomen dat klagers verzoek om plaatsing in een tbs-inrichting in de kern is gebaseerd op zijn wens te resocialiseren, is de beroepscommissie van oordeel dat de beslissing van de Staatssecretaris niet als ontoereikend gemotiveerd is te beschouwen.

Het voorgaande brengt de beroepscommissie tot het oordeel dat de beslissing van de Staatssecretaris niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt, zodat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

Zaaknummer:

15/0660/TR

Datum uitspraak:

13 juli 2015

Beroepscommissie:

Jörg, mr. N.

Niederer, mr. J.M.L.

Raes, dr. B.C.M.

Groeneveld, mr. F.A. (secr.)

Trefwoorden:

Ministeriele machtiging; Verlof proefverlof

Artikelen:

Rvt art. 53; Verlofregeling TBS art. 15 lid 3; Vw 2000 art. 73

Samenvatting:

Intrekking verlofmachtiging op grond dat klager gevaar voor openbare orde vormt. Bezwaar of beroep tegen intrekking verblijfsvergunning heeft geen opschortende werking. Verzoek voorlopige voorziening kan niet leiden tot herleving verblijfsvergunning i.a.v. uitspraak rechtbank. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Vast staat dat de Staatssecretaris op 30 oktober 2014 heeft beslist tot intrekking van klagers verblijfsvergunning (met terugwerkende kracht tot 27 oktober 2008), onder meer omdat klager een gevaar voor de openbare orde vormt. Klager heeft tegen die beslissing van 30 oktober 2014 bezwaar aangetekend en heeft tevens een voorlopige voorziening gevraagd teneinde uitzetting te voorkomen. Bij beslissing van 22 januari 2015 heeft de Staatssecretaris het bezwaar ongegrond verklaard. Tegen die beslissing heeft klager beroep ingesteld bij de rechtbank. Het verzoek om een voorlopige voorziening is gekoppeld aan het beroepschrift.

In artikel 6:16 van de Algemene wet bestuursrecht is bepaald dat het bezwaar of beroep de werking van een besluit waartegen het is gericht niet schorst, tenzij bij of krachtens wettelijk voorschrift anders is bepaald.

In artikel 73, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 is 'anders bepaald'. Dit artikellid luidt – voor zover hier van belang – als volgt: "De werking van het besluit tot intrekking van de verblijfsvergunning wordt opgeschort totdat de termijn voor het maken van bezwaar is verstreken of, indien bezwaar is gemaakt, totdat

op het bezwaar is beslist." In artikel 73, tweede lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 is evenwel bepaald dat dit eerste lid niet van toepassing is indien de verblijfsvergunning is ingetrokken op de grond als bedoeld in artikel 16, eerste lid, onder a of d. De grond als bedoeld in artikel 16, eerste lid onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 houdt in dat de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Nu de Staatssecretaris klagers verblijfsvergunning heeft ingetrokken op de grond dat klager een gevaar vormt voor de openbare orde, is – zo volgt uit de hierboven aangehaalde regelgeving – noch door het aantekenen van bezwaar noch door het indienen van beroep de werking van het besluit van de Staatssecretaris van 30 oktober 2014 opgeschort. Klagers raadsman heeft ook een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend. Dit verzoek strekt er evenwel enkel toe te bewerkstelligen dat klager niet wordt uitgezet voordat op het beroep is beslist en leidt er niet toe, ook niet bij toewijzing, dat klagers verblijfsvergunning in afwachting van de uitspraak van de rechtbank komt te herleven.

Het bovenstaande betekent dus dat klager sinds de beslissing van de Staatssecretaris van 30 oktober 2014 geen verblijfsvergunning – en daarmee geen geldige verblijfstitel – meer heeft. Gelet hierop en op artikel 15, derde lid, van de Verlofregeling TBS waarin is bepaald dat de machtiging tot het verlenen van verlof wordt ingetrokken indien de ter beschikking gestelde geen rechtmatig verblijf meer heeft in

Nederland, heeft de Staatssecretaris op 23 februari 2015 terecht besloten tot intrekking van de machtiging tot het verlenen van onbegeleid verlof. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Ten overvloede overweegt de beroepscommissie dat zij ervan uitgaat dat de Staatssecretaris, zoals hij heeft aangekondigd in de reactie op het beroep, zijn beslissing van 23 februari 2015 zal heroverwegen, indien de rechtbank (of eventueel in hoger beroep de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State) mocht oordelen dat de verblijfsvergunning ten onrechte is ingetrokken.

Zaaknummer:

15/1289/JA

Datum uitspraak:

3 augustus 2015

Beroepscommissie:

Calkoen-Nauta, mr. J.
Kole, dr. J.J.
Wouda, drs. J.E.
Lispet, mr. I. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de j.j.i. De Hunnerberg te Nijmegen

Trefwoorden:

Ordemaatregel procedureel; Disciplinaire straffen procedureel; Tegemoetkoming financieel

Artikelen:

Bjj art. 74

Samenvatting:

Niet onaannemelijk dat als gevolg van automatiseringssysteem niet uit geprint formulier blijkt of disciplinaire straf of ordemaatregel is opgelegd. Directeur dient er voor te zorgen dat jeugdige bij uitreiking van een formulier over correcte en duidelijke informatie beschikt. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 5,=.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie komt tot het oordeel dat uit de stukken niet blijkt of aan klager een disciplinaire straf dan wel een ordemaatregel is opgelegd, nu in het daartoe strekkende formulier beide mogelijkheden zijn opengelaten. De beroepscommissie acht de verklaring dat dit te wijten zou zijn aan het nieuwe automatiseringssysteem en dat het correct in de computer zou staan op zich niet onaannemelijk. Dit neemt echter niet weg dat de directeur er alles aan behoort te doen zijn systemen, zeker waar het ingrijpende maatregelen als de onderhavige betreft zodanig op orde te hebben dat een jeugdige bij uitreiking van een formulier, over correcte en duidelijke informatie beschikt. In dit geval had het formulier handmatig kunnen worden aangepast voordat het werd overhandigd en ter tekening aangeboden. Dit komt wellicht wat amateuristisch over, maar dan had de jeugdige een correct document en goede informatie gekregen. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard.

Klager zal de na te noemen tegemoetkoming worden toegekend.

Zaaknummer:

15/1117/JA

Datum uitspraak:

3 augustus 2015

Beroepscommissie:

Calkoen-Nauta, mr. J.

Kole, dr. J.J.

Wouda, drs. J.E.

Lispert, mr. I. (secr.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie bij de j.j.i.

Teylingereind te Sassenheim

Trefwoorden:

Geld of rekening-courant

Artikelen:

Bjj art. 4, 51, 74; Huisregels

Teylingereind art. 12.1

Samenvatting:

Juiste belangenafweging bij weigering overboeken bedrag aan persoon. Relatie tussen klager en betreffende persoon is onduidelijk en groepsgeenoot die wel relatie met die persoon had was betrokken bij opmerkelijke geldstromen. Beroep hoofd inrichting gegrond, beklag alsnog ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Artikel 51 Bjj bepaalt, voor zover hier van belang, in het eerste lid dat het bezit van contant geld door de jeugdigen in de inrichting of een afdeling verboden is, tenzij in de huisregels anders is bepaald. Het tweede lid geeft aan dat in inrichtingen of afdelingen waar het bezit door de jeugdigen van contant geld verboden is, de jeugdige de beschikking

heeft over een rekening-courant bij de inrichting. Het vierde lid bepaalt dat in de huisregels nadere regels kunnen worden gesteld omtrent het gebruik van de rekening-courant. Deze regels kunnen een beperking inhouden van het bedrag waarover de jeugdige ten hoogste door middel van zijn rekening-courant mag beschikken.

In artikel 12.1 van de huisregels van de j.j.i.Teylingereind is enkel, ook voor zover hier van belang, het volgende bepaald: 'Je mag in Teylingereind geen contant geld hebben. Van Teylingereind krijg je per dag zakgeld op je rekening bijgeschreven. Je ouders/verzorgers kunnen geld naar deze rekening overmaken. Wat je per week maximaal mag besteden is afhankelijk van het basisprofiel waarin je je bevindt. Je moet dit geld dan wel op je rekening hebben staan. Bovenop deze maximale bedragen mag je per week eveneens voor een maximumbedrag je telefoonkaart opwaarderen. Ook hiervoor geldt dat je saldo toereikend moet zijn. Over de hoogte van de voor jou geldende bestedingsbedragen word je geïnformeerd op de groep waar je verblijft.'

Artikel 4, derde lid onder c Bjj bepaalt dat de directeur bevoegd is jeugdigen aanwijzingen te geven, voor zover zulks noodzakelijk is in het belang van hun geestelijke of lichamelijke ontwikkeling.

Vastgesteld kan worden dat in wet- en regelgeving geen duidelijke richtlijnen zijn gegeven over de wijze waarop een jeugdige over zijn rekening-courant kan beschikken. Nu er geen regels zijn waaraan getoetst kan worden dient er sprake te zijn van een redelijke belangenafweging. Hiervan is in dit geval

sprake. Daartoe wordt overwogen dat vast staat dat klager een relatief hoog bedrag wilde laten overboeken aan een persoon waarvan het voor de directeur niet duidelijk was of er een relatie was met klager en zo ja wat de relatie tussen beiden was. Klager weigerde hieromtrent desgevraagd duidelijkheid te verschaffen.

Verder was uit eerder onderzoek naar voren gekomen dat de groepsgenoot, van wie wel een relatie met de geadresseerde bekend was, betrokken was bij opmerkelijke geldstromen.

Onder die omstandigheden heeft de directie juist en in het belang van de bescherming van de lichamelijke en geestelijke gesteldheid van klager gehandeld door te weigeren de door klager verzochte transactie uit te voeren.

Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/0982/JA

Datum uitspraak:

3 augustus 2015

Beroepscommissie:

Calkoen-Nauta, mr. J.

Kole, dr. J.J.

Wouda, drs. J.E.

Lispet, mr. I. (secre.)

Beklagcommissie:

beklagcommissie j.j.i. Teylingereind te Sassenheim

Trefwoorden:

Urineonderzoek

Artikelen:

Bij art. 74; Protocol urinecontrole

Samenvatting:

Geen sprake van exact gemeten hoeveelheid cannabis bij waarde van meer dan 200 bij twee urinecontroles waardoor de cannabis/kreatinine ratio niet kan worden vastgesteld en vergeleken. Bijgebruik niet vast te stellen. Ordemaatregel of disciplinaire straf had niet opgelegd mogen worden. Beroep hoofd inrichting ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie komt tot het oordeel dat de beklagcommissie op goede gronden en met juistheid op het beklag heeft beslist. Hiertoe wordt overwogen dat uit het Protocol Urinecontrole van Teylingereind blijkt dat de urine van een jongere als positief wordt beschouwd indien, voor zover hier aan de orde, de cannabiswaarde ten opzichte van de eerdere uitkomst van een urinecontrole is gestegen. Daarbij geldt dat in het geval sprake is van een vorige uitslag naast een gestegen cannabiswaarde tevens sprake dient te zijn van een gestegen kreatininewaarde, wil men kunnen aantonen dat er in de tussenliggende periode door de jongere is bijgebruikt. Van belang is te weten hoe de op verschillende data gemeten hoeveelheden cannabis zich tot de gemeten hoeveelheden kreatinine verhouden (hierna: cannabis/kreatinine ratio). Deze ratio is een maat voor de afname/toename van de cannabisconcentratie. Ten aanzien van klager geldt dat

de cannabis/kreatinine ratio bij de urinecontroles op 17 november 2014 en 10 december 2014 niet is (en niet kon worden) vastgesteld, nu kennelijk bij een cannabiswaarde van meer dan 200 geen exacte hoeveelheid cannabis kan worden gemeten. De cannabis/kreatinine ratio van 17 november 2014 kan niet kan worden vergeleken met de cannabis/kreatinine ratio van 10 december 2014 en daarnaast kan niet worden vastgesteld of sprake is van een gestegen of gedaalde cannabiswaarde, nu in beide gevallen de cannabiswaarde meer dan 200 is en geen sprake is van een exact gemeten hoeveelheid. Nu op de betreffende data geen sprake is van exact gemeten cannabiswaarden, er ook geen bevestigingsonderzoek is gedaan, kan ook niet kan worden vastgesteld of sprake is van afbouw dan wel bijgebruik. Of er al dan niet sprake is van een trage stofwisseling of een laag of hoog BMI is in dit geval niet van belang. Nu niet kan worden vastgesteld dat klager in de periode tussen 17 november 2014 en 10 december 2014 heeft bijgebruikt, had hem geen ordemaatregel of disciplinaire straf mogen worden opgelegd. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

15/1522/JV

Datum uitspraak:

13 augustus 2015

Beroepscommissie:

Calkoen-Nauta, mr. J.
Heddema, drs. H.A.
Laan, prof.dr. P.H. van der

Lispet, mr. I. (secr.)

Trefwoorden:

Verlof proefverlof

Artikelen:

Bjj art. 77, 78; Regeling aangaande het verlaten van de justitiële jeugdinrichting bij wijze van verlof of scholings- en trainingsprogramma art. 13

Samenvatting:

Niet in wet geregeld, maar wel wenselijk dat directeur intrekking van verlofmachtiging door staatssecretaris en mogelijkheid van beroep schriftelijk aan jeugdige mededeelt. Tijdstip mondelinge mededeling is onduidelijk, klager daarom ontvankelijk in beroep. Intrekking verlofmachtiging o.g.v. vermoeden van radicalisering niet onredelijk. Beroep ongegrond.

Rechtsoverwegingen:

Ingevolge artikel 77, tweede en derde lid, Bjj staat beroep open tegen de beslissing van de selectiefunctionaris aangaande (proef)verlof en ook tegen intrekking van een machtiging als daartegen geen beklag open staat. Niet is geregeld hoe een intrekking van een verlofmachtiging kenbaar gemaakt moet worden en hoe een jeugdige gewezen moet worden op zijn beroepsmogelijkheid.

Nu gesteld wordt dat de beslissing tot intrekking mondeling is medegedeeld, maar niet meer na te gaan is of dat klopt en wanneer dat zou zijn gebeurd, dient uitgegaan te worden van de verklaring van klager en dient hem het voordeel van de twijfel gegeven te worden wat betreft het moment dat hij van de beslissing kennis heeft

gekregen. Hierbij wordt opgemerkt dat het wenselijk zou zijn als de directeur de door de selectiefunctionaris aan hem gerichte mededeling van intrekking van een machtiging schriftelijk aan een jeugdige zou uitreiken. Klager wordt daarom ontvangen in zijn beroep.

Aan de orde is de vraag of de selectiefunctionaris de op 6 januari 2015 verleende machtiging tot eendaags onbegeleid verlof op 19 januari 2015 heeft mogen intrekken.

Ingevolge artikel 13, tweede lid, onder b en c, van de Regeling van de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 1 april 2014, houdende regels aangaande het verlaten van de justitiële jeugdinrichting bij wijze van verlof of scholings- en trainingsprogramma, kan een verlofmachtiging worden ingetrokken indien dit noodzakelijk is met het oog op de veiligheid van de jeugdige of voor de veiligheid van anderen, dan wel indien dit noodzakelijk is voor de algemene veiligheid van personen of goederen. De selectiefunctionaris heeft in de beslissing van 19 januari 2015 tot intrekking van de verlofmachtiging aangegeven hiertoe over te gaan op grond van de door de directeur geschetste ontstane situatie. Uit de brief van de directeur blijkt dat zij zich zorgen maakt over de radicale uitingen van klager. Er is contact gezocht met het Grip, waarbij door het Grip is geadviseerd klager niet op verlof te laten gaan. Ondanks klagers medewerking aan zijn behandeling en de aarzelingen van de gedragswetenschapper klagers verlofstatus te doen intrekken, heeft de directeur vanuit haar verantwoordelijkheid voor de veiligheid

van de samenleving verzocht de machtiging in te trekken.

Gelet op het bij de stukken gevoegde rapport Planmatig verlof, het Zevende Perspectiefplan, de toegenomen radicaliserende uitlatingen van klager, die escaleerden na de aanslagen in Parijs, kan de beslissing tot intrekking van de machtiging tot eendaags onbegeleid verlof, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen gezien in het licht van de situatie op dat moment, niet onredelijk of onbillijk worden genoemd.

Het beroep zal om die reden ongegrond worden verklaard.

Opgemerkt wordt wel dat nu uit de stukken naar voren komt dat het in het belang van de behandeling van klager is hem weer verlof toe te kennen het wenselijk was geweest dat er na de intrekking van de verlofmachtiging sneller nader onderzoek zou zijn gedaan naar de vermeende radicalisering van klager. Ter zitting is gebleken dat inmiddels een traject voor een nieuwe verlofmachtiging in gang is gezet.